

DE STER

Juli 1980 · 80ste jaargang · Nummer 7

GM
M20551
S838D4
v.80
1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1980
80ste jaargang
Nummer 7

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Inhoudsopgave

Het belang van het celestiale huwelijk. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Het specialiseer in het doen. <i>Marvin K. Gardner</i>	8
Ik heb een vraag	13
Invalen voor de Goede Herder. <i>Darla Larsen Hanks</i>	16
O Kin Yan Cante. <i>Yvonne P. Rempp</i>	20
Beslissingen bepalen je bestemming. <i>Thomas S. Monson</i>	24
Verkeerde-Kant-Henry op de Olympische spelen. <i>Kathleen Johns en Laird Roberts</i>	30
Met de Geest kun je alles. <i>Vira H. Judge</i>	33

Kinderster

Een gedenkwaardige dag. <i>Debra George</i>	1
Een bijzonder kind. <i>Theodore M. Burton</i>	2
Sammy's nieuwe huid. <i>Stevie Stumph</i>	4
Mamma Kangoeroe – de oorspronkelijke kinderwagen. <i>Carol Kapel</i>	6
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Het belang van het celestiale huwelijk

Door president Spencer W. Kimball

Het huwelijk is misschien wel de belangrijkste van alle beslissingen, met de meest verreichende gevolgen, want zij heeft niet alleen met het onmiddellijke geluk te maken, maar ook met eeuwige vreugden. Zij raakt niet alleen de twee betrokken mensen, maar ook hun families, en wel in het bijzonder hun kinderen en hun kinds kinderen, tot aan de laatste generaties.

De vraag „met wie zal ik trouwen?” is een belangrijke om te stellen, want het goede antwoord erop brengt een juist antwoord op vele andere vragen met zich mee. Als je met de juiste persoon op de juiste plaats trouwt, dan zul je een oneindig veel betere kans op geluk hebben door alle eeuwigheid heen.

Daarom wordt de beslissing niet in een opwelling genomen. Zij is iets waar je je leven lang al naartoe hebt gewerkt. Stellig moet er zorgvuldig worden gepland en nagedacht en gebeden en gevast om je ervan te verzekeren dat van alle beslissingen die er genomen worden, juist deze niet verkeerd is.

In een waarachtig huwelijk moet er een eenwording zijn niet alleen van harten, maar ook van geesten. Beslissingen moeten niet geheel door de gevoelens worden bepaald, maar het verstand en het hart, versterkt door vasten en gebed en ernstige overweging, zullen iemand de grootste kans op huwelijks geluk geven.

Huwelijken tussen mensen van een verschillend geloof

Ik heb de jonge mensen gewaarschuwd voor de risico's van een huwelijk tussen mensen van een verschillend geloof - het leed en de ontgoocheling die voortvloeien uit het trouwen buiten de kerk. Vele jonge mensen schijnen in deze tijd echter de neiging te hebben hun eigen meningen te vormen en tot hun eigen gevolgtrekkingen te komen wat betreft het bepalen van wat goed en wat verkeerd is.

Het baart ons zorgen en verontrust ons dat vele mensen het huwelijk alleen laten voltrekken door burgerlijke autoriteiten, bisschoppen of geestelijken, wanneer er tempels van God zijn, die garanderen dat als er gerechtigheid is, er voor eeuwig geluk zal zijn.

Het is zeer kortzichtig voor een meisje om haar keuze te laten vallen op iemand die haar niet mee kan nemen naar de tempel, of voor een jongeman om om te gaan met een meisje dat niet met hem mee kan gaan naar de tempel. Je kunt het je niet veroorloven het risico te lopen verliefd te worden op iemand die het evangelie misschien nooit zal aanvaarden.

Jawel, een klein aantal niet-leden dat met leden trouwt wordt uiteindelijk gedoopt. Enkele goede mannen en vrouwen hebben zich aangesloten bij de kerk

nadat zij met een lid waren getrouwd en zijn uitermate vrome en actieve leden gebleven. God zegene hen! Wij zijn trots op hen en dankbaar voor hen. Zij vormen onze gezegende minderheid.

Anderen, die geen lid van de kerk worden, zijn desalniettemin vriendelijk en attent en bereid om mee te werken en de partner toe te staan God te aanbidden en te dienen zoals de kerk voorschrijft. God zegene ook hen!

Vele anderen worden lid van de kerk terwille van het huwelijk en leven vervolgens de geboden niet na. Veel van deze huwelijken eindigen in een scheiding. Andere echtparen, hoewel zij niet scheiden, hebben steeds met wrijving te kampen, vooral wat godsdienstige aangelegenheden in het gezin betreft.

De meerderheid, echter, wordt geen lid van de kerk. Onderzoeken hebben aangetoond dat slechts één op de zeven zich uiteindelijk bij de kerk aansluit - dat de anderen ooit lid zullen worden is onwaarschijnlijk. En welhaast de helft van hen die buiten de kerk trouwen wordt inactief. Naarmate dat de ouders hun godsdienst aan de kant zetten, wordt een toenemend aantal kinderen zonder enig geloof grootgebracht.

Je loopt dus een verschrikkelijk risico wanneer je zegt „Ach, misschien wordt hij wel lid nadat we getrouwd zijn. We zullen het maar doen en afwachten.” Het is een zeer ernstige zaak waar je een kans op waagt.

Dikwijls denken jonge mensen, „Nou ja, het geeft eigenlijk niet. We zullen het samen best kunnen vinden. We zullen ons aanpassen. Mijn partner zal me vrijlaten, of ik doe wat water in de wijn. We zullen allebei leven en God dienen zoals het ons goed lijkt.” Dit is niet ruim van opvatting zijn, maar zelfs al was dat wel zo, dan is ruim van opvatting zijn met betrekking tot het eeuwige plan van de

Heer te vergelijken met gul zijn met andermans geld.

In de loop der jaren zijn er veel vrouwen in tranen bij mij gekomen. Wat zouden ze hun kinderen graag in de kerk, in het evangelie van Jezus Christus, op willen voeden! Maar ze konden het niet doen. Wat zouden ze graag verantwoordelijke functies in de kerk willen aanvaarden! Wat zouden ze graag hun tienden willen betalen! Wat zouden ze graag naar de tempel gaan om het werk voor de doden te doen, het werk voor zichzelf te doen, voor alle eeuwigheid te worden verzegeld en hun eigen vlees en bloed, hun kinderen, voor altijd aan hen te laten verzegelen!

Maar de deuren zijn op slot! Zij hebben ze zelf op slot gedaan en dikwijls zijn de scharnieren dichtgeroest. Iemand heeft deze mensen onvoldoende onderwezen of zij hebben de Schriften niet bestudeerd en zij hebben het niet begrepen, of zij hebben de waarschuwingen die hen werden gegeven in de wind geslagen! Zij zijn buiten de kerk getrouwd. Misschien was hij een goede man. Misschien was hij knap om te zien. Misschien was hij beschaafd en had hij een goede opvoeding genoten; maar het ontbrak hem aan de kwalificatie die hij het meest nodig had en die zij over het hoofd zagen. Het ontbrak hem aan het lidmaatschap in het koninkrijk; hij bezat noch het priesterschap, noch de verordeningen, noch de gerechtigheid die hen tot verhoging zouden voeren.

Er wordt hier niet geïmpliceerd dat alle leden van de kerk waardig en alle niet-leden onwaardig zijn, maar het eeuwige huwelijk kan alleen in de tempel worden verkregen, en niet-leden mogen de tempel niet betreden. Natuurlijk mogen zij lid van de kerk worden wanneer zij voldoende belangstelling hebben en die belangstelling bewijzen.

Zonder een gemeenschappelijk geloof liggen er moeilijkheden in het verschiet. Een huwelijk tussen twee mensen met verschillende normen, een verschillende kijk op het leven en verschillende achtergronden, is een moeilijke zaak. Er zijn uitzonderingen, maar de regel is er een van wrede realiteit en veel verdriet. Ver-

ben ik van mening dat de waarschijnlijkheid nog veel groter is!) Het geluk dat deze mensen ervaren schenkt hen vreugde en vrede des harten en helpt hen en hun kinderen op weg naar verhoging. Het is niet alleen de verordening op zich, maar ook de voorbereiding erop en de grote waardering ervoor die dit gevolg

---

Zonder een gemeenschappelijk geloof liggen er moeilijkheden in het verschiet. Een huwelijk tussen twee mensen met verschillende normen, een verschillende kijk op het leven en verschillende achtergronden, is een moeilijke zaak. Er zijn uitzonderingen, maar de regel is er een van wrede werkelijkheid en veel verdriet.

---

schillen op godsdienstig gebied impliceren nog verdere gebieden van meningsverschil. Er zijn tegenstrijdige kerkbelangen en tegenstrijdige familiebelangen.

Paulus zei: „Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis?” (2 Korintiërs 6:14.) Misschien wilde Paulus hen duidelijk maken dat godsdienstige verschillen fundamentele verschillen zijn.

Echtscheiding

De dreiging van een echtscheiding is veel groter bij huwelijken die buiten de tempel worden voltrokken. Uit een onderzoek van onze eigen groepen bleek dat slechts één op de zestien huwelijken die in de tempel verzegeld waren in een echtscheiding eindigde, terwijl van de huwelijken buiten de tempel, één op de 5,7 uitliep op een echtscheiding. Dit houdt in dat degeen die in de tempel is verzegeld, tweeëneenhalf keer meer kans heeft op een gelukkig huwelijk. (Persoonlijk

hebben. De gerechtigheid van je leven, het gevoel van verantwoordelijkheid bij het zich voorbereiden op een tempelhuwelijk, evenals de heilige, verzegelende verordening zelf, werken samen om huwelijksbeloften plechtig te maken, familiebetrekkingen te heiligen en banden sterk te maken, hetgeen uitloopt in een bestendig en gelukkig huwelijk.

Voor tijd of voor eeuwigheid?

Welnu, daar het leven eeuwig is - en dat staat volkomen vast - moet het ware huwelijk ook eeuwig zijn. Het is een uitermate belangrijke gebeurtenis en uitermate noodzakelijk. Een burgerlijk huwelijk, of een huwelijk voltrokken door plaatselijke kerkleiders, is „tot de dood u scheidt,” en houdt bij de dood op. Alleen een celestiaal huwelijk duurt na de dood voort. Het celestiale huwelijk wordt voltrokken in heilige tempels, die voor dat speciale doel werden gebouwd en ingewijd. Alleen zo'n huwelijk gaat het graf te boven en bestendigt de banden tussen man en vrouw en tussen ouders en kinderen.

Burgerlijke huwelijken worden definitief beëindigd bij de dood. Dat staat vast. De Heer heeft zich in die zin uitgesproken. Ik heb vrouwen horen zeggen, „Maar mijn man was een goed mens. Ik weet dat we voor eeuwig man en vrouw zullen zijn.” Hoewel zij oprecht zijn, hebben ze toch ongelijk! Zij hebben hun kans gehad, want God heeft gesproken! Hij heeft hen het programma gegeven door middel van zijn dienstknechten. Als zij het evangelie nooit hebben gehoord, noch in de gelegenheid zijn geweest om het te aanvaarden, dan is het wat anders. Zij kunnen het in de geestenwereld horen, waarna het werk op aarde plaatsvervangend voor hen kan worden gedaan en zij herenigd kunnen worden. Maar voor ons die het woord van de Heer hebben gehoord, die de Schriften bezitten, die vele getuigen en getuigenissen hebben gehad, die op de hoogte zijn gebracht - is het morgen te laat! Wij kunnen engelen zijn, als we rechtvaardig genoeg zijn. Zelfs als we ongetrouwd zijn kunnen we het celestiale koninkrijk bereiken, maar wij zullen slechts dienende engelen zijn.

Weet je, het is niet alleen een kwestie van rechtvaardigheid. Dat is één van de twee belangrijke bestanddelen, maar rechtvaardigheid alleen is niet genoeg. Naast rechtvaardigheid moeten er ook verordeningen zijn.

Ieder van jullie zou de wereld afreizen voor de verzegelende verordening als jullie wisten hoe belangrijk zij is, als jullie de grootsheid ervan beseften. Noch afstand, noch gebrek aan geld, noch omstandigheden zouden jullie ervan kunnen weerhouden om te trouwen in de heilige tempel des Heren.

Deze leerstelling bevat geen enkel vooroordeel. Het is een kwestie van zich houden aan een bepaald programma om een bepaald doel te bereiken. Als je er niet in slaagt een programma te volgen, slaag je

er niet in het doel te bereiken. Dit gaat evenzeer op voor je studie. Als je je nooit op de juiste wijze hebt laten inschrijven, je colleges niet hebt bijgewoond, en nooit de dingen hebt gedaan die de universiteit van je eist, dan zou je nooit je bul ontvangen. Je kunt zeker niet verwachten dat het eeuwige programma minder veeleisend zal zijn.

Ongetrouwde jonge mannen en vrouwen

Ik ben mij bewust van een aantal jonge mannen en vrouwen die, naar 't schijnt, er niet in geslaagd zijn zich helemaal waar te maken. Sommigen zijn op zending geweest; sommigen hebben hun studie afgemaakt. En toch zijn zij de periode waarin zij de grootste kans op een huwelijk hadden gepasseerd. De tijd is voorbijgegaan, en hoewel zij nog steeds aantrekkelijk en voortvarend zijn, staan zij nog steeds alleen in het leven. Tegen jullie zeggen wij dit: Met het dienen van jullie familie, de kerk en de wereld, dragen jullie op geweldige wijze bij. Bedenk dat de Heer jullie liefheeft en dat de kerk jullie liefheeft. Tegen jullie vrouwen kunnen we slechts zeggen dat wij geen zeggenschap hebben over de harte-klop of de genegenheden van de mannen, maar wi / bidden dat jullie voldoening in het leven zullen vinden. Ondertussen doen wij jullie de belofte dat wat betreft de eeuwigheid geen enkele ziel zal worden beroofd van rijke en hoge en eeuwige zegeningen wegens iets waar die persoon niets aan kon doen, dat de Heer zijn beloften altijd nakomt, en dat ieder rechtvaardig mens uiteindelijk alles zal ontvangen waar die persoon recht op heeft en wat hij of zij niet door eigen schuld heeft verspeeld. Wij moedigen zowel de mannen als de vrouwen aan zich optimaal te verzorgen, zich goed te kleden, op de hoogte te blijven van alles wat er gaande is in de wereld, en verstan-

delijk, geestelijk, lichamenlijk, en vooral zedelijk, aantrekkelijk te blijven, en dan kunnen zij zich helemaal verlaten op de beloften des Heren aangaande deze hemelse zegeningen.

Het belang van het huwelijk

Een eerbaar, gelukkig en geslaagd huwelijk is toch zeker het voornaamste doel van ieder normaal mens. Het huwelijk werd door de Heer bestemd om te zor-

voor ons in de zin had. Zo heeft Hij het geregeld.

Als er iemand is die niet wil trouwen, die geen kinderen wil hebben, die zegt, „Ach, nee, ik ga niet trouwen: dat is volgens mij helemaal niet nodig,” dan is deze persoon wel heel, heel kortzichtig. Het is verontrustend te merken hoe gemakkelijk een groot aantal mensen de verantwoordelijkheid van het huwelijk negeren. Talrijke mensen hebben, zoals

---

Wij moedigen hen die nog niet in de gelegenheid zijn geweest om te trouwen, zowel de mannen als de vrouwen, aan zich optimaal te verzorgen, zich goed te kleden, op de hoogte te blijven van alles wat er gaande is in de wereld, en verstandelijk, geestelijk, lichamenlijk, en vooral zedelijk, aantrekkelijk te blijven, en dan kunnen zij zich helemaal verlaten op de beloften des Heren aangaande deze hemelse zegeningen.

---

gen voor een sterk en gelukkig gezin en nageslacht. Iemand die met opzet het huwelijk mijdt is niet alleen abnormaal, maar dwarsboomt ook zijn eigen programma.

Ik verdedig de term „normaal” omdat de Heer zelf de norm bepaalde door Adam en Eva, de eerste man en de eerste vrouw op deze aarde, tezamen te brengen en de heilige verordening van het huwelijk te voltrekken om een echtpaar van hen te maken. Zij waren heel verschillend van aard en hadden verschillende taken te vervullen. Hij had de verordening nauwelijks voltrokken of Hij zei tegen hen: „Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar” (Genesis 1 : 28).

Het is normaal om te trouwen en betamenlijk om kinderen te krijgen. Iedereen behoort getrouwd te willen zijn en er naartoe te leven, want dat is wat God

wordt vermeld in tijdschriften en kranten, gezworen nooit te trouwen. Zij hebben ervaren dat het eenvoudiger en gemakkelijker is om alleen te wonen en geen verantwoordelijkheden te hebben. Daarom zullen zij nooit voldoende uitgroeien om in de eeuwigheid goden te worden.

Een jonge vrouw schreef ons dat de jongeman waar zij zo nu en dan mee uitging niet geïnteresseerd was in trouwen. Het komt mij voor dat de jongemannen in onze maatschappij weinig excuus hebben voor het niet vinden van de juiste huwelijkspartner. De keus is aan hen.

Een zekere jongeman, de president van een ouderlingenquorum, zei dat hij het veel te druk had om te trouwen. Wij zijn blij dat hij het druk heeft. Maar geen enkele man heeft het te druk dat hij zijn verantwoordelijkheden ten aanzien van het huwelijk niet na kan komen - geen

enkele man, of hij nu president van een ouderlingenquorum is of wat dan ook. Een andere jongeman had in een patriarchale zegen de belofte ontvangen dat hij weldra zou trouwen, dus was hij zich op dit vlak minder gaan inspannen. Ik zou jullie willen toevoegen, dat geen enkele patriarchale zegening waarvoor jullie in

Hij kan geen nakomelingen hebben! Hij kan geen verhoging hebben!

Verder zegt de Heer in afdeling 132 van de Leer en Verbonden:

„Niemand kan dit verbond verwerpen, en worden toegestaan in Mijn heerlijkheid in te gaan” (LV 132 : 4).

Niemand! Het doet er niet toe hoe recht-

Als er iemand is die niet wil trouwen, die geen kinderen wil hebben, die zegt, „Ach, nee, ik ga niet trouwen: dat is volgens mij helemaal niet nodig,” dan is deze persoon wel heel, heel kortzichtig. Iemand die met opzet het huwelijk mijdt dwarsboomt zijn eigen programma.

---

aanmerking komen ooit vervuld zal worden tenzij jullie er zelf iets aan doen. Een jongeman stelde dat hij eerst moest afstuderen. Maar het is helemaal niet nodig het huwelijk terwille van een studie uit te stellen. Vele mannen hebben hun opleiding afgemaakt na hun huwelijk en hun echtgenote is daarbij een grote steun geweest.

Nog een andere jongeman zei dat hij verwachtte verhoging in het celestiale koninkrijk te bereiken als een van de boodschappers des Heren, zonder dat hij hoeft te trouwen. Hij begrijpt het niet. Niemand die het verbond van het celestiale huwelijk afwijst kan verhoging ontvangen in het eeuwige godsrijk.

„In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.

Hij moge de andere verwerven, doch dat is het einde van zijn koninkrijk; hij kan geen nakomelingen hebben.” (LV 131:1-4.)

vaardig zij misschien zijn geweest, hoe intelligent of hoe goed getraind zij zijn. Niemand zal deze hoogste heerlijkheid ingaan tenzij hij dit verbond aanvaardt, en daarmee wordt bedoeld het nieuw en eeuwig verbond van het huwelijk.

Dit zijn de woorden van de Heer. Zij zijn regelrecht tegen ons gezegd.

„En wat betreft het nieuw en eeuwig verbond, dit werd voor de volheid van Mijn heerlijkheid ingesteld; en hij, die een volheid er van ontvangt, moet en zal zich aan de wet onderwerpen . . .

Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk, noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn (zij kunnen waardig en rechtvaardig zijn, maar zij zijn dienende wezens), om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.

Want deze engelen onderwierpen zich niet aan Mijn wet; daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zichzelf en ongehuwd, zonder verhoging, in hun geredde toestand en zijn voortaan geen

goden, maar zijn voor eeuwig engelen Gods.” (LV 132 : 6, 16, 17.)

Sommigen zullen misschien zeggen, „Wel, ik zou er tevreden mee zijn een engel te worden,” maar dat zou je niet. Niemand zou er tevreden mee zijn slechts een engel te zijn die andere dient, wanneer hij zelf koning zou kunnen zijn. En dus herhalen wij: Trouwen is normaal. Het werd in den beginne door God geregeld, lang voordat de bergen van deze wereld ooit werden geformeerd. Bedenk: „Evenmin (is) de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw” (1 Korintiërs 11:11).

President Lorenzo Snow geeft ons een beeld van het grote belang van het celestiale huwelijk: „Wanneer twee heiligen der laatste dagen in de echt worden verenigd, worden hen beloofd gedaan betreffende hun nakomelingschap die door alle eeuwigheden heen geldig blijven. Hen wordt beloofd dat zij de macht en het recht zullen hebben om te heersen en te besturen en heil, verhoging en heerlijkheid aan hun nakomelingschap te verschaffen tot in alle eeuwigheid. En als zij hier geen nakomelingschap hebben, dan zullen zij ongetwijfeld later de kans krijgen dit alsnog te krijgen. Wat zou iemand nog meer kunnen wensen? Een man en een vrouw in het andere leven, met een celestiaal lichaam, vrij van ziekten en kwalen, zo verheerlijkt en mooi dat het alle beschrijving tart, staande temidden van hun nakomelingschap, die zij in alle eeuwigheid regeren en besturen en voorzien van leven, verhoging en heerlijkheid!” (Lorenzo Snow, *The Deseret Weekly*, van 3 april 1897, blz. 481.) Kunt u zich de uitgestrektheid van dit programma indenken? Kunt u het enigszins bevatten? Maar let wel: verhoging is alleen bestemd voor hen die rechtvaardige leden van het koninkrijk van Jezus Christus worden, alleen voor hen die ervoor zorgen hun begiftiging te krijgen en

niet alleen voor tijd, maar ook voor eeuwigheid worden verzegeld, en die vervolgens een rechtvaardig leven blijven leiden. Dit is geen menselijke interpretatie. Dit is het plan van onze hemelse Vader dat door de Schriften uiteen wordt gezet. Het is geen futilliteit, noch een leeg ritueel. Als wij het niet begrijpen, dan is dat een aanwijzing dat wij ervoor moeten zorgen dichter bij onze hemelse Vader te komen, zodat wij het zullen kunnen begrijpen, want de dingen van God kunnen alleen door de Geest van God worden begrepen.

Het programma van de Heer is onveranderlijk. Zijn wetten zijn onveranderlijk. Zij zullen niet gewijzigd worden. Jullie opvattingen of de mijne maken geen enkel verschil en veranderen de wetten niet. Heel veel mensen van de wereld denken dat de Heer uiteindelijk barmhartig zal zijn en hen onverdiende zegeningen zal geven. De barmhartigheid kan echter niet de gerechtigheid beroven. Hoogleraren zullen iemand niet zijn doctorsgraad verlenen nadat hij voor een paar weken te hooi en te gras wat heeft gewerkt aan de universiteit, evenmin kan de Heer barmhartig zijn ten koste van de gerechtigheid. In dit programma, wat oneindig veel groter is, zullen wij allemaal datgene ontvangen wat wij verdienen. Neem toch geen enkel risico.

Verzeker je ervan dat je huwelijk in orde is. Verzeker je ervan dat je leven in orde is. Verzeker je ervan dat jouw aandeel in het huwelijk op de juiste wijze wordt geleverd.

Ik bid dat de Heer al onze mensen zal zegenen naarmate zij de normale beslissingen voor en na hun huwelijk onder de ogen zien. En ik getuig dat onze hemelse Vader onze grootste kracht- en hulpbron zal zijn bij al deze belangrijke beslissingen die van zo'n grote invloed zijn op ons geluk en onze vervulling. □

Het specialiseert in het doen

Het voorbereidende priesterschap

Door Marvin K. Gardner

Toen Wilford Woodruff, als priester in het Aäronische priesterschap, in 1834 op zending was in Arkansas en Tennessee, werd zijn leven op dramatische wijze door goddelijke macht gespaard en werd hij dikwijls gezegend met de bediening van engelen. Bij een latere getuigenis van de grootsheid van de macht van het Aäronische priesterschap, zei hij:

Een man dient zich niet te schamen voor welk gedeelte van het priesterschap dan ook. Het maakt niet uit of een man priester of apostel is als hij zijn roeping eert. Een priester bezit de sleutelen van bediening door engelen. Toen ik apostel, zeventiger of ouderling was, heeft de Heer mij niet meer beschermd dan toen ik priester was. De Heer heeft veel din-

gen die voor mij lagen aan mij geopenbaard door visioenen, door openbaringen en door de heilige Geest. (G. Homer Durham, *The Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 298, 300.)

Het Aäronische priesterschap, dat gewoonlijk gedragen wordt door jongemannen van twaalf tot achttien jaar, is in deze tijd nog steeds van kracht. De majesteit van het ambt en de waardigheid van de macht van het priesterschap blijven onveranderd.

Priesterschapstraining

Naargelang jongemannen hun priesterschap gebruiken, verrichten zij een belangrijke dienst in de kerk. Maar wat misschien nog belangrijker is, is dat zij de waarde van de macht van het priesterschap leren.

Toen, bijvoorbeeld, Kenneth Miklya tot het evangelie werd bekeerd, verzorgde het priestersquorum van de eerste wijk van St. Paul Minnesota, onder leiding van de bisschop, de gehele doopdienst. Een zeventienjarige priester leidde de dienst, een andere hield een toespraak met een toepasselijke geestelijke boodschap, en een derde verrichtte de doop. In de loop van de daaropvolgende maanden ontving Ken het Aäronische priesterschap en werd tot diaken, leraar en priester geordend—en dat alles onder de handen van zijn medeleden van het priestersquorum. „Het was een betekenisvolle ervaring voor alle jongemannen die erbij betrokken waren,” zegt Thomas A. Holt van de Ring St. Paul Minnesota. „Het priesterschap werd werkelijkheid voor hen. De meeste van deze jongemannen vervullen op dit moment een zending.”

Het Aäronische priesterschap helpt de jongemannen tevens zich voor te bereiden op het ontvangen van het Melchizedekse priesterschap. Er wordt de diakenen, leraars en priesters waardevolle training aangeboden op het gebied van applicatie en leiderschap. De *Gids Aäronische priesterschapsquorums*, die wordt gebruikt voor trainingsperiodes van twintig à dertig minuten tijdens de wekelijkse vergaderingen van het quorumpresidium, geeft nuttige informatie over onderwerpen zoals het presideren in een quorum, het delegeren en de nazorg ervan, het onderwijzen en activeren van quorumleden en het voorbereiden van de quorumleden op een zending.

Zijn deze trainingsperiodes doeltreffend?

Ja, zeggen de jongemannen en hun priesterschapsleiders. Randy Beddes, een priester uit Lovell, Wyoming, herinnert zich hoe hij als president van het diakenenquorum, probeerde alles zelf te doen—het plannen van alle bijzondere

activiteiten, het treffen van alle maatregelen, het leiden van het hele programma. „Ik heb echter geleerd dat er een betere manier is om de dingen te doen,” zegt hij. Nu, als eerste assistent van de bisschop in het priestersquorum, geeft hij anderen veel opdrachten, met duidelijke instructies over hetgeen er van hen wordt verwacht en de gelegenheid voor voldoende nazorg. „We presteren veel meer,” zegt Randy, „en er zijn veel meer jongens bij betrokken.”

Dit soort leiderschapstraining is zo waardevol, zegt broeder Neil D. Schaerrer, algemeen president van de Jonge Mannen, dat hij zou willen dat iedere jongeman de kans krijgt om werkzaam te zijn in ieder van de leidende functies van het Aäronische priesterschap. President Schaerrer hield zich aan dit beleid toen hij werkzaam was in een bisschop en ondervond dat de opkomst toenam en dat de jongemannen de kans om leiding te geven met waardigheid aavaarden.

„Vanzelfsprekend,” zegt hij, „moeten presidia door inspiratie geroepen worden. Maar als alle jongens konden worden voorbereid op het dienen in deze ambten, dan zouden zij een aantal maanden ervaring op kunnen doen in een leidinggevend ambt voordat zij ieder quorum verlaten. Zij leren meer over leiderschap, dienstbetoon en getuigenis—allemaal zaken die hen van nut zullen zijn wanneer zij als Melchizedeks priesterschapsdragers op zending gaan.”

Vorbereiding op een zending

Zoals president Schaerrer opmerkt, begint de voorbereiding op een zending reeds vroeg in het Aäronische priesterschap, en door heel de kerk heen doen leiders 't hunne om het aantal zendelingen te vergroten. Bisschop Willard R. Phillips van de wijk Clovis in de Ring

Roswell, New Mexico, bijvoorbeeld, vult een aanbeveling voor een zending in wanneer hij een diaken voor de eerste keer interviewt. Hij laat de jongens weten dat hij, de profeet en de Heer verwachten dat zij zich zullen voorbereiden op een zending. Vervolgens neemt hij het formulier eens per jaar (twee keer per jaar voor de priesters) opnieuw met hen door en bespreekt de gestelde eisen.

„Wij moeten onze jongens voortdurend goede kansen geven om hun ziel in dienstbaarheid te oefenen. Jongens worden gewoonlijk niet inactief in de kerk omdat ze teveel belangrijke dingen te doen krijgen.”

President Spencer W. Kimball

Bisschop Don A. Florian, van de wijk Southington, in de Ring Hartford Connecticut, houdt er een kaartsysteem op na om er zeker van te zijn dat iedere jongeman minstens twee keer per jaar in de avondmaalsvergadering spreekt. Hij moedigt hen tevens aan om geld te verdienen voor hun eigen zending.

Hij zorgt er ook voor dat zijn priesters steeds in nauw contact staan met de voltijdse zendelingen die aan de wijk zijn toegewezen. De priesters houden zich aan de kledingnormen die voor zendelingen zijn gesteld en onderwijzen en dopen bekeerlingen.

Ook het huisonderwijs inspireert jongemannen tot het op zending gaan. Paul Nielsen uit Provo, Utah, bijvoorbeeld, was voordat hij op zending ging huisonderwijzer van drie inactieve gezinnen, samen met zijn vader. Nadat hij zijn zendingsooproep had ontvangen en aan zijn

zendingsopleiding was begonnen, ver-
nam Paul dat één van de gezinnen naar
de tempel was geweest en aan elkaar was
verzegeld. „Dat was mijn grootste stim-
ulans om hard te werken en de Spaan-
se taal en de gesprekken te leren,” zegt
hij. „Mijn eerste ervaring met zendings-
werk was zo geweldig, dat ik meer vast-
beraden was dan ooit om een goede zen-
deling te zijn.”

Gelegenheden tot dienstbetoon

Een hoofddoel van de Aäronische pries-
terschapsquorums is gelegenheid geven
tot zinvol dienstbetoon. De *Gids*
Aäronische priesterschapsquorums helpt
bij het trainen van de presidia om derge-
lijke quorumactiviteiten te plannen en
uit te voeren.

Het leraarsquorum van de eerste wijk
van Grandview in de Ring Salt Lake
Wilford, had bijvoorbeeld een project
om anderen anoniem te dienen—een
idee dat zelfs de quorumleden die ge-
woonlijk wat lauw waren enorm aan-
sprak. Op een keer toen de Jonge-
Mannen-president van de wijk bezig was
een grote kuil te graven voor de opslag
van knolgewassen, maakten de jongens
het karwei midden in de nacht af en
lieten hun visitekaartje achter: het scha-
duwbeeld van een man met de kraag van
zijn jas omhooggeslagen en de rand van
zijn hoed diep over zijn ogen getrokken,
getekend „De geestverschijningen van
de wijk Grandview.”

Ook bakten zij - met behulp van de moe-
ders - brood en pasteien en zetten deze
bij burens op de stoep. Zij ruimden
sneeuw en stuurden kaarten naar de zie-
ken. De gevolgen van dit dienstbetoon
waren onmiddellijk merkbaar voor de
drukbezette president van het leraars-
quorum toen een van zijn quorumleden
stilletjes zijn fiets voor hem maakte en
slechts het bekende visitekaartje
achterliet.

Bisschop Michael Moeller van de elfde
wijk van Tucson, Arizona, vertelt dat
zijn priesters graag een vast punt maken
van hun dienstbetoon aan mensen die
aan huis gebonden zijn. Zij bezoeken
deze mensen iedere zondag, verzorgen
een korte avondmaalsvergadering en
blijven wat napraten. „Dit heeft de jon-
gemannen hun verantwoordelijkheden
doen beseffen,” zegt bisschop Moeller,
„en het is heel goed geweest voor de
oudere mensen.”

Naarmate dat zij deelnemen aan zinvol
dienstbetoon, leren zij op onbaatzuchtige
wijze aandacht aan anderen te beste-
den. Dale Draper, een veertienjarige le-
raar uit Payson, Utah, houdt van de vol-
doening die het brengen van een offer
met zich brengt. „Het is fijn,” zegt hij,
„het gevoel te hebben dat je het werk des
Heren doet.”

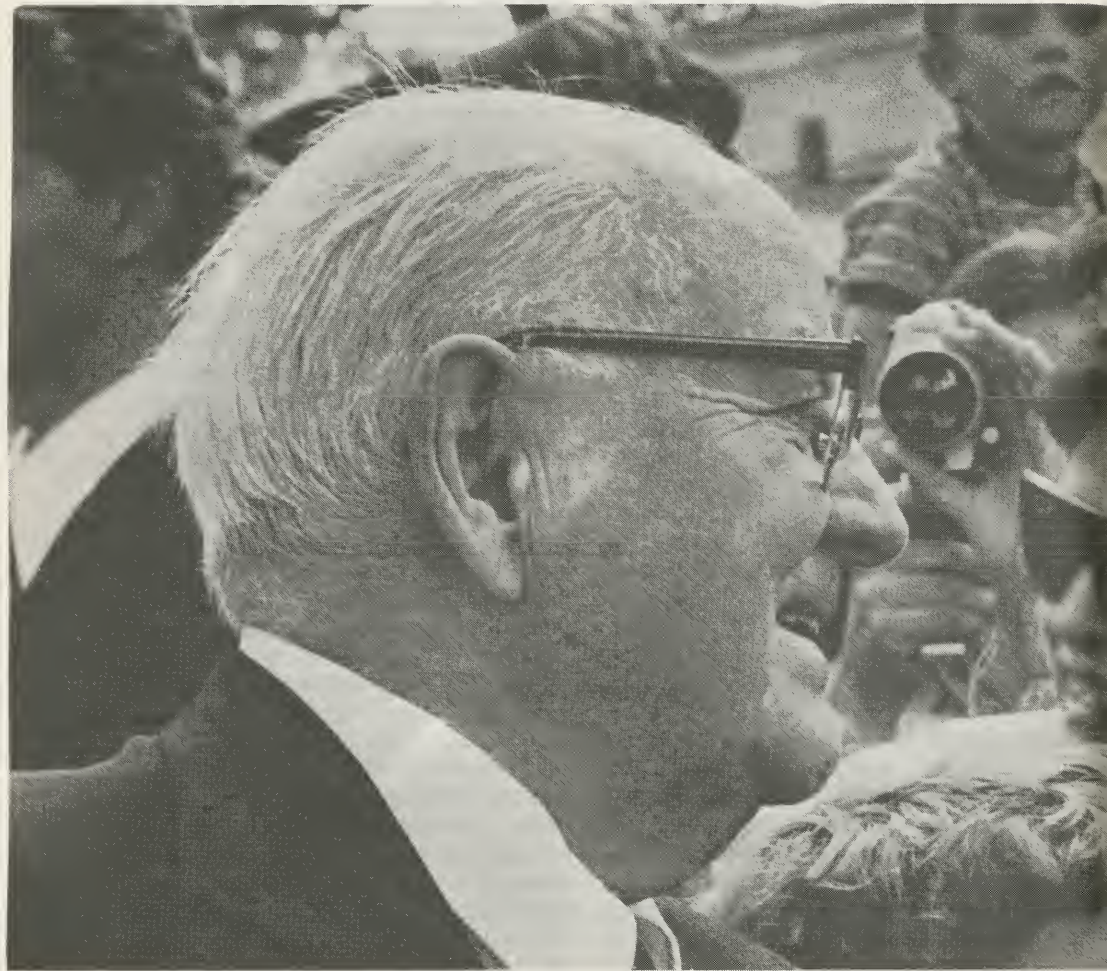
Aanvullende voordelen

Het Aäronische priesterschap kan ook
van invloed zijn op andere facetten van
het leven van een jongeman. Bart
McKnight, een zeventienjarige priester
uit Nampa, Idaho, heeft ervaren dat het
priesterschap iets toevoegt aan zijn ver-
houding tot zijn vader. „Wij praten veel
over het priesterschap,” zegt hij, „en
over hoe we verleiding uit ons leven kun-
nen bannen en op de Heer kunnen ver-
trouwen. En dan is het gemakkelijker
om ook andere zaken te bespreken . . .
Hij is mijn vriend, ” voegt hij eraan toe.
Ervaringen met het Aäronische priester-
schap kunnen jongemannen ook helpen
zich voor te bereiden op het huwelijk en
het vaderschap. Naargelang een jonge-
man vaardigheid opdoet in het leiding-
geven, zendingswerk en dienstbetoon,
leert hij ook onzelfzuchtigheid, goed sa-
menwerken met anderen en verant-
woordelijkheid—zaken die van groot
belang zijn voor zijn toekomstige taak
als patriarch.

Is dit alles te veel gevegd van de jongemannen en van de Aäronische priester-schapsquorums? Nee, zegt president Spencer W. Kimball. „Wij moeten ons beijveren aan de behoeften van onze jongens te voldoen en hen voortdurend goede kansen geven om hun ziel in dienstbaarheid te oefenen. Jongens worden gewoonlijk niet inactief in de kerk omdat ze teveel belangrijke dingen te doen krij-

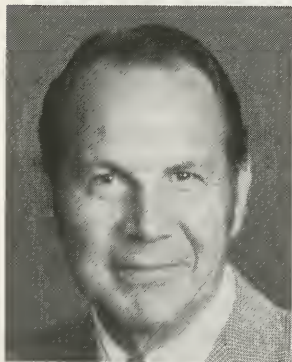
gen. Geen enkele jongeman, die er voor zichzelf echt van overtuigd is dat het evangelie werkzaam is in het leven van de mensen, zal weglopen van zijn plichten in het koninkrijk en ze onuitgevoerd laten . . .

We brengen een koninklijke generatie groot . . . die bijzondere dingen te doen heeft.” (*De Ster* van oktober 1976, blz. 42.) □

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het kerkelijk beleid.

Lindsay R. Curtis,
president van het zendingsgebied Oakland Californië

Er is mij altijd geleerd te bidden, maar dikwijls schijn ik geen antwoorden te krijgen. Ik heb geloof en meen waardig te zijn. Wat moet ik doen?

Uw vraag komt veel voor. Ik denk dat we allemaal geworsteld hebben met het probleem van „onverhoorde” gebeden. Het is een lastig parket om zich in te bevinden. Wanneer alles goed gaat, bekommeren we er ons gewoonlijk niet om of onze gebeden verhoord worden. Maar wanneer we in de problemen zitten, wanneer we bijzondere behoeften hebben, dan streven wij er vurig naar een antwoord op onze gebeden te krijgen. En wanneer die antwoorden uitblijven, is het alsof onze behoefte nog groter wordt.

Het is heel natuurlijk dat we in een dergelijke situatie denken, „Waar bent U, hemelse Vader? Luistert U wel?”

Wij kunnen die vragen beantwoorden door te bedenken dat God constant is. Hij werkt aan de hand van van te voren vastgestelde beginselen, niet zonder wijsheid of met grilligheid. Wij dienen ook te bedenken dat Hij heeft beloofd ons niet alleen te laten.

Als we dus geen antwoord krijgen op onze gebeden, dan ligt het probleem volgens mij bij ons of bij de manier waarop wij vragen, en niet bij de Heer.

Wat zijn nu een aantal van de veelvoorkomende problemen die ons mischienen weerhouden van het ontvangen van antwoorden? Een ervan is dat we *ongeduldig* vragen. Wij verwachten weleens dat de Heer ons een onmiddellijk antwoord zal geven. Maar dat heeft Hij niet beloofd- en soms is het voor ons bestwil dat Hij wacht. Soms, wanneer de Heer onze vragen niet gelijk beantwoordt - of binnen een dag, of een week, of een maand - nemen we aan dat Hij van plan is ze helemaal niet te beantwoorden. Dat is natuurlijk een ernstige denkfout. Zolang als wij doorgaan met bidden hebben wij ook de belofte van een antwoord. Maar ons is nooit een antwoord beloofd op vragen die we niet stellen en evenmin is ons ooit een onmiddellijk antwoord beloofd.

Een tweede probleem is dat we niet *luisteren*. Onze zintuigen worden constant gebombardeerd met andere informatie: wij knielen neer om te bidden en zijn ons bewust van de vloer onder onze knieën of onze over de

borst gevouwen armen; een vrachtwagen dendert langs het huis; de regen klettert tegen het venster; de klok in de hoek tikt opvallend hard. Geen wonder dat het moeilijk is voldoende geestelijke rust te vinden om de dingen te horen die de Heer ons tracht te vertellen. Maar we kunnen de dingen nog verergeren door ons niet werkelijk in te spannen om te luisteren. Wij spreken onze gebeden uit, zelfs met gevoel en oprechtheid, en springen dan gelijk overeind om het bed in te schieten, naar ons werk te rennen of om met iemand van het gezin te spreken over heel andere zaken.

Hoe kan de Heer zich onder zulke omstandigheden verstaanbaar maken? Er is veel oefening en geduld voor nodig om zelfs onder de beste omstandigheden te leren geestelijke boodschappen te ontvangen. Nogmaals, de moeilijkheid ligt niet bij de Heer; die ligt bij ons. Ik ben ervan overtuigd dat Hij ons met milde hand van antwoorden zal voorzien, maar als wij niet luisteren, of niet op de juiste manier afgestemd zijn, zullen wij het antwoord misschien niet *ontvangen* of begrijpen. Bijgevolg denken we wellicht dat de Heer zelfs niet luistert, terwijl de moeilijkheid is dat wij de niet-luisterende partij zijn.

Wij kunnen leren luisteren door te trachten ons te ontdoen van storing van binnenuit—evenals van storing van buitenaf—en door de tijd te nemen om de Geest aan te voelen.

Wat moeten we nog meer in overweging nemen wanneer we proberen een antwoord te ontvangen op gebed? Ten eerste, moeten we niet verwachten dat de Heer ál het werk voor ons zal doen. Oliver Cowdery ontving een bijzondere openbaring van de Heer die hem dat beginsel onderwees: „Zie, gij hebt het niet begrepen,” werd hem ge-

zegd. „Gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.” (Leer en Verbonden 9 : 7.) Vervolgens legde de Heer de gang van zaken uit: Wij moeten het probleem eerst zelf bestuderen, de verschillende facetten ervan afwegen en vervolgens tot een besluit komen. Dan mogen we Hem aanroepen voor zijn goedkeuring, en verdere instructies of raad.

Ten tweede moeten wij ervoor waken te bidden „om iets, waarom gij niet behoort te bidden.” (Leer en Verbonden 8 : 10.) Soms vragen we om dingen die niet voor ons bestwil zijn. In zulke gevallen is het zeer liefdevol van de Heer ons verzoek niet te verhooren. Maar wanneer we iets heel graag willen hebben, horen we soms geen enkel antwoord, tenzij het het antwoord is waar we naar verlangen. En daar de Heer ons niet iets gaat geven wat schadelijk voor ons zou zijn, menen we dat Hij ons helemaal geen antwoord heeft gegeven.

Ten derde, moeten wij bereid zijn te werken voor de verhoring van onze gebeden. Als we bidden om uit onze schulden te geraken en dan rustig afwachten totdat iemand ons op wonderbaarlijke wijze het ons ontbrekende bedrag komt aanbieden, dan zouden we weleens teleurgesteld kunnen worden. Als we bidden om uit onze schulden te geraken, dan moeten we bereid zijn om hard genoeg te werken en voldoende bijdehand te zijn om het te weeg te brengen. Wanneer zendelingen bidden dat zij oprechte onderzoekers mogen vinden, dan moeten zij bereid zijn zich te bewegen in de richting die hen wordt ingegeven. Als iemand bidt om een getuigenis, dan moet hij zijn aandeel leveren door te studeren en de geboden te onderhouden.

Ten vierde, moeten we leren de antwoorden te herkennen wanneer zij komen. Iemand kan al het bovenstaande doen en nog steeds niet horen wat de Heer tracht hem te vertellen. De moeilijkheid is misschien gedeeltelijk te wijten aan het feit dat hij de stem van de Heer helemaal niet kent; hij weet misschien niet hoe het voelt wanneer een gebed wordt verhoord, dus herkent hij het antwoord niet wanneer het hem gegeven wordt.

Gebeden kunnen op vele manieren worden verhoord. Joseph Smith ontving dikwijls bezoek van hemelse wezens. Mozes hoorde een stem vanuit een brandende braamstruik. Sommige mensen krijgen dromen. Ik moet erkennen dat ik nooit een visioen of een dergelijke droom heb gehad, noch heb ik ooit een stem uit de hemel horen spreken. Maar ik kan mij aansluiten bij Enos, die zei, „Terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren . . . in mijn gemoed” (Enos 10).

Dit is de manier waarop de Heer mijn gebeden gewoonlijk beantwoordt. Misschien weet Hij dat ik Hem zo het beste kan horen.

Anderen antwoordt Hij op andere manieren. Hij sprak met Oliver Cowdery over een gevoel als een branden in de boezem (zie Leer en Verbonden 9 : 8). Dat gevoel manifesteert zich bij verschillende mensen op verschillende manieren, heb ik vernomen. Voor sommigen is het een warm gevoel van binnen. Voor anderen is het een gevoel van intense verkwikking. Voor weer anderen kan het op nog een andere manier komen.

We moeten echter bedenken dat het branden van de boezem niet de manier voor het beantwoorden van gebeden is die de Heer het meeste noemt. In openbaringen aan Joseph Smith,

Oliver Cowdery en Hyrum Smith, spreekt de Heer over het beantwoorden van gebeden door middel van het verlichten van het verstand, het schenken van vrede in het gemoed, het spreken tot het verstand en het hart, en het vervullen van de ziel met vreugde (zie Leer en Verbonden 6 : 15, 23; 8 : 2; 11 : 13, 14). Hij zal tot ons spreken op de manier die het best bij ons past. Wij moeten leren herkennen hoe we ons voelen wanneer de Geest bij ons is en wanneer Hij tot ons spreekt. Soms luidt het antwoord op ons gebed nee. Wij kunnen dat antwoord ontvangen in de vorm van „een verdooving van gedachten” (Leer en Verbonden 9 : 9); of in de vorm van een donker gevoel, een gevoel van ongerustheid en onbehagen.

Ik vrees dat dit allemaal heel ingewikkeld klinkt. Maar dat is het niet, eens als we geleerd hebben te luisteren. Wanneer wij in gerechtigheid de hulp en raad van de Heer inroepen en de beginselen in acht nemen die wij hier in overweging hebben genomen, dan zal ons vermogen om de antwoorden op onze gebeden te ontvangen en te vertolken toenemen.

Onze Vader is geen wreed, ongevoelig Wezen. Hij heeft ons lief; Hij streeft naar onze groei en vooruitgang. En Hij is bereid onze gebeden te beantwoorden. Hij beloofde ons door middel van Jakobus, de broer van Jezus: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet (of troost, leiding of hulp bij het overwinnen van de ketenen der zonde nodig heeft, of verlangt naar hulp uit de hemel), dan bidde Hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.” (Jakobus 1 : 5, 6.) □

INVALLEN VOOR DE GOEDE HERDER

Door Darla Larsen Hanks

Vermoeid deed Maartje haar ogen open toen de baby zich meldde. „Niet zo'n best moment om griep te krijgen,” dacht ze, terwijl zij zich bewust werd van haar pijnlijke spieren en het doffe gevoel in haar hoofd. Haar man was op zakenreis en ze wist dat haar twee kleine zoontjes weldra luidkeels van hun honger zouden getuigen. Daar ze pas hier waren komen wonen had ze geen familie of vrienden waar ze een beroep op kon doen en ook geen telefoon.

Maartje stond op en dwong zich er beverig toe het ontbijt van de kinderen klaar te maken, maar de inspanning deed de tranen in haar ogen springen. Toen zij zich dankbaar weer op bed liet vallen, rilde ze van de koorts. De tweejarige Martijn en kleine Keesje van een jaar, nog te klein om er iets van te begrijpen, klommen al spoedig over haar heen en wilden dat zij met hen zou spelen.

Halverwege de ochtend waren Maartje's moeilijkheden nog eens toegenomen, want Keesje werd kennelijk ook griepelig en hij was veeleisend en zeurderig. Naargelang zijn temperatuur steeg, zakte haar stemming. „Hoe speel ik het klaar voor een zieke baby te zorgen,” vroeg zij zich af, „wanneer ik het gevoel heb zelf hard aan verzorging toe te zijn?” De opluchting die zij voelde toen de belging was intens, want zij dacht dat als iemand maar van haar toestand afgwist, zij zeker hulp zou krijgen.

Met de warme kleine Keesje tegen zich aangedrukt en een Martijn die zich aan haar ochtendjas vastklemde, strompelde zij naar de deur. Zuster Colijn stond op de stoep, een buurvrouw en een actief lid van de wijk, die de week daarvoor op de

Zustershulpvereniging heel vriendelijk tegen haar was geweest.

„O, zuster Colijn, wat ben ik blij u te zien!” Maartje struikelde haast over haar woorden. „Ik voel me helemaal niet lekker, en nu is Keesje ook ziek aan 't worden.

„Ach, wat vervelend, Het spijt me dat te horen,” zei zuster Colijn. Toen ging zij gelijk verder, „Ik kwam even langs om te vragen of u een opdracht uit wilt voeren in mijn ZHV-les volgende week. Ik ben de lerares intermenselijke verhoudingen, ziet u.” Zuster Colijn overhandigde Maartje een blaadje met enkele getypte regels erop.

„Jazeker,” mompelde Maartje met neergeslagen ogen.

Zuster Colijn ging verder in dezelfde opgewekte trant. „Heel hartelijk bedankt, en nu moet ik echt verder. Zuster Maartense en ik gaan vanochtend op huisbezoek. Ik hoop dat u zich binnenkort beter zult voelen. Tot ziens dan maar.”

. Haar trots weerhield Maartje ervan met meer dan een beleefde groet te antwoorden toen zij de deur dichtdeed.

Half verdoofd liep ze de zitkamer in met Keesje en zonk neer op de bank. Haar best doende om de tranen te bedwingen, wierp Maartje een blik op het papiertje, dat zij in haar beverige hand had verfrommeld. Bovenaan stond in hoofdletters: „*Weid mijn lammeren.*” (Zie Johannes 21 : 16.) De tegenstrijdigheid tussen het optreden van zuster Colijn en de woorden op het blaadje dat zij haar gegeven had, deed Maartje uitbarsten in slap gelach gemengd met tranen.

Hoe dikwijls in de loop van een dag slagen wij er niet in de werkelijke noden van de mensen om ons heen te herkennen en

te lenigen? Hoeveel van zijn lammeren gaan 's avonds ongeweid naar bed omdat wij onze prioriteiten niet in de juiste volgorde hebben vastgesteld? Hoewel we ons allemaal haasten om in geval van grote nood onze hulp aan te bieden, zien we de kleinere crises in het leven van anderen dikwijls over 't hoofd, crises die, hoewel zij minder dramatisch zijn, niet minder echt of dringend of belangrijk

---

Het luisteren naar of het geven of houden van talrijke lessen en toespraken in vergaderingen van de kerk is geen bewijs van gerechtigheid, tenzij onze daden de beginselen die wij horen en onderwijzen weerspiegelen.

---

zijn. Velen van ons worden dermate in beslag genomen door de goede, vastgestelde programma's van de kerk, dat we ongevoelig worden voor de onverwachte gelegenheden om tegemoet te komen aan deze zeer menselijke behoeften. Terwijl we onszelf feliciteren met alle goede dingen die we doen, kan onze definitie van wat goed doen eigenlijk is weleens te kort schieten.

Enkele jaren geleden gaf een uitstekende leraar van een klas aan het instituut voor godsdienstonderwijs van de Utah State University, een uitermate motiverende les. Hij liet de leerlingen alle dingen opschrijven die zij volgens hen deden om het evangelie werkelijk na te leven. De meeste lijsten bevatten de bekende antwoorden, zoals „ik woon al mijn vergaderingen regelmatig bij,” „ik houd mij aan het woord van wijsheid,” „ik bestu-

deer de Schriften,” „ik bid regelmatig.” De leraar wees er terecht op dat haast alle genoemde activiteiten slechts voorbereidingen zijn op het naleven van het evangelie en niet noodzakelijkerwijs een bewijs vormen van het werkelijke naleven ervan.

Het luisteren naar of het geven of houden van talrijke lessen en toespraken in vergaderingen van de kerk is geen bewijs van gerechtigheid, tenzij onze daden de beginselen die wij horen en onderwijzen weerspiegelen. Als wij naar honderd lessen over eerlijkheid luisteren, maar het „ondoenlijk” vinden om volkomen eerlijk te zijn in zaken, welk profijt hebben wij dan getrokken uit de tijd die wij in de kerk hebben doorgebracht?

Als wij het woord van wijsheid voor honderd procent naleven en het dan alleen gebruiken om te „bewijzen” dat wij beter zijn dan hen die het niet naleven, of wanneer wij een grote kennis van de Schriften hebben, maar onze daden zijn liefdeloos en onverdraagzaam, waarin verschillen wij dan van de Farizeeën?

Zelfs regelmatige gebeden plaatsen ons niet noodzakelijkerwijs in de categorie van actieve volgelingen van Christus, tenzij die gebeden een werkelijk gesprek met de Heer zijn, waardoor kracht en leiding wordt verkregen om zijn werk uit te voeren. De meeste vurige gebeden terwille van de zieken zijn slechts lege woorden als we 't zo druk hebben dat we voorbijgaan aan een kind dat een luisterend oor of een zieke buurvrouw die hulp nodig heeft.

Het is niet voldoende alleen maar te lezen, te luisteren, te verschijnen op de vergaderingen of een goede indruk op anderen te maken. Het is een positief optreden ten behoeve van en samen met de kinderen des Heren dat het meeste telt. In de Brief van Jakobus lezen wij: „Weest daders des woords en niet alleen hoorders.” (Jakobus 1 : 22.) Zijn woord

EEN GEDENKWAARDIGE DAG

Door Debra George

Toen ik vier jaar oud was, woonden we in Melbourne, in de staat Florida, vlakbij Cape Kennedy, waar mijn vader werkte. Ik ging in die tijd dikwijls een hele aardige familie bezoeken, de Cranstons, die pas tegenover ons was komen wonen. Gewoonlijk speelde ik met hun jongste zoon, Thad, die even oud was als ik. Maar ik ging ook weleens een praatje maken met mevrouw Cranston terwijl ze stond te strijken of de kleren opvouwde.

Opeen keer vroeg ik mevrouw Cranston of zij een verhaaltje wilde horen. Dat wilde ze wel, en dus vertelde ik haar het verhaal van Joseph Smith. Toen ik klaar

was keek ze enigszins verbaasd, maar ze zei dat het een mooi verhaal was. Later op de middag vroeg mevrouw Cranston mijn moeder ernaar, want ze stond ervan te kijken dat een klein meisje een verhaal zo levendig kon vertellen.

Moeder vertelde haar nog een beetje over de kerk en nodigde haar oudste zoon uit om lid te worden van het wel-pennest dat zij thuis aan 't onderwijzen was. Dat deed hij en hij voldeed aan al zijn eisen. Het hele gezin kwam zelfs naar onze maandelijkse hordevergaderingen.

Een tijdje later nodigden wij hen allemaal uit voor een bijzondere gezinsavond en de zendelingen vertoonden de filmstrip „Dit zijn de mormonen.” De Cranstons hadden van allerlei vragen en kregen nog meer belangstelling, dus kwamen de zendelingen terug om hen te onderwijzen. Een paar maanden later doopte mijn vader alle leden van het gezin boven de acht. Ik weet nog hoe zuster Cranston na hun doop hilde omdat ze zo blij was dat ze allemaal lid van de kerk waren geworden.

Een paar jaar geleden woonde ons gezin een vastenvergadering bij in Titusville, Florida, waar de Cranstons naartoe waren verhuisd. Zuster Cranston was de ZHV-presidente van hun wijk, en haar man was adviseur van de priesters. Tijdens de vergadering gaf zuster Cranston haar getuigenis en zei hoe blij en dankbaar zij was dat op zekere dag, nu alweer vele jaren geleden, een klein buurmeisje haar had verteld over Joseph Smith en zijn visioen. □

Er waren eens een man en een vrouw die heel veel van elkaar hielden en een heel eigen kindje wilden hebben om vast te houden en te knuffelen en om van te houden. Toen de jaren voorbij gingen en zij geen kinderen kregen, baden zij tot hun hemelse Vader om hen een bijzonder kindje te sturen. De hemelse Vader verhoorde hun gebeden.

Op zekere dag werden deze man en vrouw opgebeld dat zij naar een verre stad moesten gaan om met mensen te gaan praten die zeiden dat zij een kleine baby hadden die deze man en zijn vrouw konden adopteren. Opgewonden en vol verwachting reden zij erheen in hun auto. Toen zij in de stad aankwamen, reden zij naar een zeker huis en werden daar een kamer gewezen waar een babytje midden op een groot bed op hen lag te wachten. Liefde op het eerste gezicht bestaat echt, want

toen deze man en vrouw dat kleine jongetje daar helemaal alleen zagen liggen, hielden zij gelijk van hem. Zij namen hem mee naar huis en hielden zoveel van hem, dat zij over hem spraken als hun eigen lieve zoontje. Maar ondanks hun grote liefde voor die kleine baby, waren ze in hun hart bang dat zij hem niet bij zich zouden kunnen houden als hun eigen kindje. Zij moesten eerst met een rechter praten en hem vragen of zij deze baby wettelijk mochten adopteren. Omdat de rechter heel zeker wilde zijn dat er goed voor het jongetje zou worden gezorgd, moest hij eerst te weten komen of de man en zijn vrouw van elkaar hielden, of zij een goed en gelukkig thuis hadden, en of zij genoeg geld hadden voor eten en kleertjes voor de baby.

De rechter had hier heel wat tijd voor nodig en inmiddels werd de liefde van de man en de vrouw voor

Van vriend tot vriend

Ouderling Theodore M. Burton

EEN BIJZONDER KIND

de baby alsmar groter. Tenslotte gaf de rechter het echtpaar toestemming om de baby wettelijk te adopteren en dat gebeurde ook. Nu was de baby hun eigen bijzondere kindje en de angst dat hij van hen weg zou worden genomen was verdwenen. Maar toch, de rechter kon hen alleen toestemming geven om het kind tijdens hun leven hier op aarde bij zich te hebben. Maar zij hielden nog meer van de baby dan dat! Zij geloofden in Jezus en wisten dat Hij meer macht had dan de rechter. Jezus kon hen het kindje voor altijd geven en niet alleen maar voor dit leven.

Nadat de adoptiepapieren ondertekend waren en de baby een naam was gegeven, nam het echtpaar hun zoon met zich mee naar een tempel van God. Daar deden zij witte kleren aan en kleedden ook het jongetje in het wit. Toen knielden ze

allemaal neer bij een altaar in de tempel. Een man die een speciaal priesterschap droeg verzegelde de kleine jongen aan zijn nieuwe vader en moeder, zodat het gezin voor altijd bij elkaar zou kunnen zijn. Nu was deze jongen helemaal echt hun eigen bijzondere kind, niet alleen voor dit leven, maar zelfs na de dood. Als zij allemaal deden wat goed was en van elkander hielden, dan zouden ze samen bij Jezus in de hemel kunnen wonen. Nu was die baby heus hun bijzondere kind!

Ik weet dat dit verhaal waar is, want ik ben die vader die iedere dag meer van zijn eigen bijzondere kind houdt en, zoals dat met moeders gaat, houdt mijn vrouw zelfs nog meer van hem. Ieder kind dat in zo'n gezin woont waar liefde heerst, kan ook het gevoel hebben dat hij of zij een heel bijzonder kind is. □

Door Stevie Stumph

SAMMY'S NIEUWE HUID

Sammy Slang was net bezig uit zijn oude, verdroogde huid te kruipen, toen Hosea Hamster voorbij holde. „Ha-ha!” lachte Hosea. „Wat zie jij er gek uit, Sammy—net een rups die uit zijn cocon kruipt.”

Sammy Slang wendde zich tot zijn oude vriend en antwoordde, „Slangen werpen hun huid altijd af in de lente.”

„Ik zie niet in waarom je je huid moet afwerpen. Wat mij betreft zag je oude huid er prima uit,” zei Hosea.

„Ik word ieder jaar groter en dus wordt mijn huid te klein,” legde Sammy uit. „Terwijl ik m'n winterslaap doe groeit er een nieuwe huid onder de oude. Als ik wakker word

in de lente is m'n oude huid helemaal verdroogd. Dan barst hij langs m'n buik en kan ik eruit kruipen. Het is net alsof ik ieder jaar weer geboren word.”

Hosea begreep er niets van en antwoordde, „Wat lijkt me dat lastig. Waarom rek je je oude huid niet op? Dat is wat ik doe. Kijk maar!” Hij blies zijn wangen op, zodat zijn kleine ronde snoetje eruit zag als een donzig pingpongballetje.

„Nee, nee! Je begrijpt het niet,” riep Sammy een beetje geprikkeld uit. „Mijn huid rekt niet uit zoals die van

jou. Hij moet hard en taai zijn, zodat hij niet stuk gaat wanneer ik over scherpe stenen kruip. Mijn huid moet sterk genoeg zijn om mij te beschermen tegen het hete zand en tegen Daantje Das, want anders zou hij er met zijn scherpe tanden doorheen kunnen bijten.”

„Nu begrijp ik 't,” antwoordde Hosea. „Je kunt niet verwachten dat een huid die al die dingen kan doen, ook nog eens kan rekken.”

Hosea zat op zijn achterpootjes en keek hoe Sammy zich in allerlei bochten wrong. Ten slotte was hij van zijn oude huid bevrijd. Toen Sammy het laatste stukje kwijt was, zuchtte hij opgelucht. „Hè, hè, ik ben blij dat dat karwei weer voor een jaar achter de rug is. Tjonge, wat heb ik een honger! Ik zou best trek hebben in een ...” Zijn kraalootjes vestigden zich op het mollige hamstertje dat vlak voor hem zat.

Hosea had 't gelijk door. In een oogwenk vloog hij het pad af waar het veilig was. Toen keerde hij zich nog

even om en zei, „Dag, Sammy. Ik zie je straks nog wel- misschien kunnen we samen spelen nadat je gegeten hebt!” □

MAMMA KANGOEROE - DE OORSPRONKELIJKE KINDERWAGEN

Geloof jij dat een baby-kangoeroe met gemak in een theelepeltje zou kunnen liggen?

Het is waar, want een pasgeboren kangoeroe is nog geen tweeëneenhalve centimeter lang en weegt een dertigduizendste van het gewicht van zijn moeder, ofwel ongeveer één gram. Alle kangoeroes komen oorspronkelijk uit Australië, maar de rode kangoeroe is de grootste soort. De kale, rose, en blinde pasgeboren kangoeroe, of „joey,” begint zijn reis naar de geborgenheid van zijn moeders buidel volkomen instinctief. Door zich iedere keer uit alle macht aan haar vacht vast te klam-

pen, vindt het diertje zijn weg naar de buidel op haar buik. (Dieren met een buidel waarin zij hun jongen dragen worden buideldieren genoemd.)

Zodra de baby in de buidel is beland, zuigt hij zich vast aan de tepel of melkklier van de moeder. Omdat hij niet de kracht bezit om zichzelf te voeden door middel van zuigen, pompt de moeder met een speciaal voor dit doel aanwezig stel spieren melk in de mond van de baby.

Tot hij zo'n maand of zes oud is, is de baby verbonden aan zijn moeder

en is in staat om adem te halen en het verstikken te vermijden door middel van een uniek ademhalingsapparaat dat gevonden wordt bij het zuigende kangoeroetje.

Tegen de tijd dat de kangoeroe vijf maanden oud is, heeft hij een prach-

Door Carol Kapel

tige vacht. Hij kan dan vanuit de veilige buidel even naar de wereld gluren. En soms, wanneer de moeder stilhoudt om te grazen, klautert de „joey” eruit om wat rond te scharrelen en te knabbelen aan de korte grassprietjes. Bij het eerste teken van gevaar haast het jonkie zich echter terug naar zijn moeder en neemt een duik terug in haar buidel om aan de vijand te ontsnappen. Ondanks zijn verlegen en rustige aard, kan een kangoeroe zich zonodig heel goed verdedigen met zijn kolossale, sterke achterpoten en zijn krachtige staart.

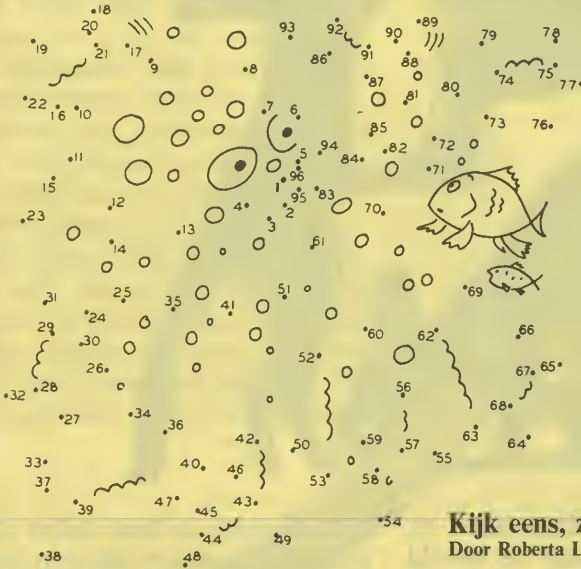
Naargelang de kangoeroe groter wordt, springt hij voort naast zijn moeder. Hierdoor krijgt hij sterke poten en ontwikkelt hij de vermo-

gens die hem in staat zullen stellen om grote sprongen van zo'n drie tot negen meter te maken wanneer hij volwassen is. In deze periode van zijn leven schuilt de jonge kangoeroe alleen maar in de buidel van de moeder wanneer er groot gevaar dreigt. Als de moeder door een vijand achterna wordt gezeten en zij het gevoel heeft dat ze zal worden ingehaald of gevangen genomen, zal ze dikwijls haar baby uit haar buidel halen en hem onder het lopen voorzichtig onder een struik of ergens anders slingeren. Wanneer het gevaar voorbij is komt zij stilletjes terug om haar kind op te halen.

Je zou kunnen zeggen dat een moeder-kangoeroe de allereerste kinderwagen van de natuur was! □

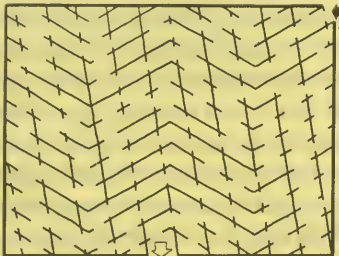
Voor de grap

Kijk eens, zonder handen!
Door Roberta L. Fairall

Kruisjesdoolhof

Door Walt Trag

Trek een lijn van *in* naar *uit* zonder over de zwarte lijntjes heen te gaan.

doen wil zeggen voldoende geven om de mensen om ons heen om werkelijk bij hen betrokken te raken, om verder te kijken dan het uiterlijk en de tekortkomingen en het hart te zien. Het wil zeggen voldoende liefhebben om desnoods ons rooster te wijzigen, ongerief op de koop toe te nemen of een afspraak mis te lopen ten einde iemand te helpen die in nood is.

Natuurlijk is het belangrijk zich nauwkeurig aan de wet te houden, hetgeen er toe kan voeren dat wij de geest van de wet hebben. Zoals de Heiland zei: „Dit moest men doen en het andere niet nalaten.” (Matteüs 23 : 23.)

Vele heiligen der laatste dagen hebben ervaringen gehad die aantonen hoe dit soort actieve liefhebben levens kan veranderen. Het volgende verhaal is waar, hoewel de namen verzonnen zijn.

Zuster Laurens had een lange, drukke dag achter de rug, vol lezingen, reizen en allerhande kleinigheden. 's Avonds hield zij een bijzondere toespraak over zedelijkheid voor de jonge vrouwen van een bepaalde ring. Eén meisje in het bijzonder, Joke, was bijzonder aangedaan en verontrust door de boodschap.

Na de vergadering werd zuster Laurens omgeven door meisjes die haar spreken wilden. Joke bleef in haar eentje zitten. Ze aarzelde zich bij de anderen te voegen, maar wilde toch ook niet weg. Zij bleef onopgemerkt op de achterste rij zitten terwijl de meisjes vertrokken. Het was al laat. Zuster Laurens was moe en wilde graag zo vlug mogelijk naar huis waar haar eigen gezin op haar wachtte, maar ze had nog een lange reis voor de boeg.

De leiders en leidsters van de ring waren bezig de lichten uit te draaien en het gebouw af te sluiten. Joke was zenuwachtig en besluiteloos. Een paar keer terwijl zuster Laurens haar spullen bij elkaar zocht, had ze al aanstalten ge-

maakt om te vertrekken. Toen keerde zij zich plotseling om en vroeg met een dringende klank in haar stem, „Zuster Laurens, mag ik alstublieft met u praten?” Zuster Laurens vergat haar vermoedheid, nam Joke bij de arm en zij gingen buiten op de trap zitten waar zij konden zien hoe de laatste mensen vertrokken. Toen deed Joke haar verhaal. Zij stond op het punt een ernstige fout te maken dat haar hele verdere leven had kunnen bederven. De raad en steun van zuster Laurens weerhielden haar ervan die fout te maken.

Joke woonde 80 kilometer de andere kant uit van waar zuster Laurens woonde, dus moest deze nogeens 160 kilometer rijden om Joke die avond naar huis te brengen. Zij benutte iedere kilometer om te luisteren naar de gevoelens die Joke uitte, haar eigen meevoelen uit te drukken en om Joke op liefdevolle wijze te overtuigen van de ernst van hetgeen zij op het punt had gestaan te doen.

Toen Joke uitstapte beloofde zij zuster Laurens dat ze haar ouders zou vertellen over haar probleem en dat zij zich nooit meer in een dergelijke positie zou manoevreren.

Een paar jaar later, toen zij een dienst in de tempel bijwoonde, werd zuster Laurens verrast door een stralende bruid die op haar afrende en haar armen om haar heen sloeg. „U weet niet meer wie ik ben, hè?” vroeg de bruid. „Ik ben Joke, het meisje dat u er vijf jaar geleden van weerhield een ernstige fout te maken. Zuster Laurens, het is te danken aan het feit dat u die avond de tijd nam om naar me te luisteren en me te helpen dat ik vandaag hier ben om op de juiste manier te trouwen.”

De vreugden van het weiden van zijn lammeren zijn groot en er is grote behoefte aan nederige herders. „Weest daders des woords en niet alleen hoorders.” (Jakobus 1 : 22.) □

O Kin Yan Cante

Door Yvonne P. Rempp

Mijn moeders naam betekent „Teder Hart.” En deze leerde mij de belangrijkste lessen van mijn leven.

De naam van mijn moeder luidde O Kin Yan Cante. Dit betekent „Teder Hart” in de taal van mijn volk, ook al kende de meeste mensen van ons kleine stadje in de staat Nevada haar als Virginia. Haar Indiaanse naam paste het beste bij haar. Zij was zo rustig als een lente-ochtend voor zonsopgang, volhardend in het vervullen

van de taken die zij zichzelf had gesteld en altijd attent op hetgeen zij zou kunnen doen om anderen te helpen. Ze was zo dankbaar voor de gave van het leven! Mijn vader, een blanke, was reeds vele jaren geleden overleden; en mijn moeder, die geen formele schoolopleiding had genoten, moest heel hard werken voor ons

levensonderhoud. Het was onze armoede, niet het huwelijk van onze ouders, dat ons afzonderde. Er waren vele gezinnen zoals het onze en de andere mensen in ons stadje waren vriendelijk, ontspannen en niet geneigd onderscheid te maken wat stand betreft.

Een tiental jaren geleden hadden de zendelingen een boodschap gebracht dat het vriendelijke hart van O Kin Yan Cante had geraakt en haar een begrip en inzicht had geschonken, waardoor zelfs haar uiterlijk veranderde. De sfeer van rust en liefde die zij uitstraalde was heel apart en kostbaar.

Zelfs bij haar werk was dit merkbaar. Op maandag werkte zij voor Mevrouw Wilson, Mevrouw Brown en Mevrouw DeCroy. Op dinsdag deed ze het strijkwerk voor Mevrouw Draper en Mevrouw Blackburn. Maar op woensdag ging ze naar Mevrouw Price. Mevrouw Price had een paar jaar daarvoor een beroerte gehad en was sindsdien invalide—en heel arm. Iedere week zei Mevrouw Price, „Ik zal je volgende week betalen.” En mijn moeder antwoordde onveranderlijk, „U heeft me verleden week teveel betaald en ik ben u nog werk schuldig. Val me dus nu niet lastig met geld.” Ik weet dat mijn moeder nooit geld ontving voor haar werk op dat adres, maar zij legde vriendelijk uit dat Mevrouw Price hulp nodig had en tegelijkertijd haar trots moest bewaren. O Kin Yan Cante zorgde voor beide.

De woensdag was om nog een re-

den bijzonder: de vergaderingen van de Zustershulpvereniging. O Kin Yan Cante was erg gesteld op haar nauwe omgang met de zusters en dikwijls zei ze met verwondering, „Is het niet geweldig dat ik, die nooit naar school ben geweest, met mensen omga die kunnen vertellen over zulk een ver oord als de hemel? Ik voel me belangrijk wanneer ik naar die vergaderingen ga en ook daarna.” De hele week neuriede ze de muziek die ze op de Zustershulpvereniging had gehoord.

Op donderdag maakte O Kin Yan Cante de achterkamer schoon van de enige winkel die ons stadje rijk was. Het versjouwten van de zakken en kisten was zwaar werk, maar het betaalde beter dan al haar andere baantjes—net genoeg om ons eten te kopen.

Vrijdags deed ze naai- en verstelwerk voor verschillende mensen. Zaterdag bakte ze voor feestjes. De zondag was haar rustdag en iedere middag tussen de Zondagschool en de avondmaalsvergadering luisterde zij aandachtig wanneer ik haar voorlas. Ik wou dat ik gevoeliger was geweest voor haar honger naar kennis.

Misschien deed de grote verleiding haar intrede in mijn leven op de dag dat een meisje op school mij terloops vroeg wie die Lamanietische vrouw was waar ze mij mee samen had gezien. Het was mijn moeder geweest; en plotseling besefte ik dat ik door kon gaan voor een blanke. Ik loog niet, maar maakte mij ervanaf met zoiets als,

„O, dat was O Kin Yan Cante,” en stapte over op een ander onderwerp.

Die kennis zat nog steeds ergens in mijn achterhoofd toen ik mijn koffers pakte om in Salt Lake City een verpleegstersopleiding te volgen. Een hogere beroepsopleiding was een droom die mijn moeder voor zichzelf niet waar had kunnen maken, maar dat het binnen mijn bereik was, was voor ons allebei even opwindend. Ik werkte heel hard en genoot ervan; toen ik de kans kreeg een zomerbaantje aan te nemen op de afdeling verloskundige, nam ik die aan en O Kin Yan Cante was het ermee eens- hoewel ik wist hoe zij ernaar uitgekeken had mij weer te zien. Het zou genoeg geld betekenen om mijn kosten voor het komende jaar te dekken.

Dat najaar zou een gezin uit ons stadje hun dochter voor haar opleiding naar Salt Lake City brengen. Zij stonden erop dat O Kin Yan Cante mee zou gaan. Er zou meer dan genoeg plaats voor haar zijn in het huis van de familieleden bij wie zij gingen logeren. Haar schoorvoetendheid werd overwonnen door haar verlangen mij te zien.

Maar mijn verlangen om haar te zien werd haast overwonnen door mijn tegenzin dat anderen ons samen zouden zien. Daar het mij aan zelfvertrouwen ontbrak, had ik nooit gezegd dat ik Indiaans bloed had, ook al was een van de meest populaire meisjes van de opleiding - een hele goede vriendin

van mij - een Lamanietische uit Arizona.

O Kin Yan Cante belde, haar stem kalm maar vermoeid, zodra zij waren aangekomen. (Zij was haar leven lang nog nooit verder dan 180 kilometer van huis geweest en had slechts twee keer voor een begrafenis Reno bezocht.) Ik nam een taxi naar het huis - een groot wit huis met een groen dak, geknipte heggen en een prachtig onderhouden tuin - en een huisknecht! Zo'n weelde had ik nog nooit meegemaakt. Ik omhelsde mijn moeder, die me bij de voordeur stond op te wachten, terwijl de eerste tranen die ik haar ooit had zien storten in haar ogen blonken.

Maar ik zag ook hoe de mensen in het huis ons geshockeerd aanstaarden. Zij hadden kennelijk nog nooit een Lamanietische gezien en ik, haar eigen dochter, bekeek haar met hun ogen en voelde hoe ik mij aan haar onttrok.

Onze vrienden uit Nevada hielden een gejaagd overleg en O Kin Yan Cante werd samen met ons aan de eetkamertafel gezet, in plaats van in de keuken zoals zij van plan waren geweest; maar ik voelde mij tijdens de maaltijd volkomen geïsoleerd en ik voelde de schaamte en de vernedering in mij branden—niet vanwege hen, maar vanwege mijn moeder. Die nacht kreeg zij een kussen en een deken en een vouwbed in de keuken.

Onze vrienden besloten de volgende ochtend reeds terug te keren in plaats van een paar dagen de stad

te bekijken zoals zij van plan waren geweest. O Kin Yan Cante had altijd de tempel willen zien, maar zij kreeg de kans niet. Ik kon geen woord uitbrengen; maar zij streek mij met haar goudbruine hand over mijn voorhoofd en zei, „Wees alles wat je kunt zijn, mijn dochter; wees als deze prachtige mensen die zo vriendelijk voor mij zijn.” Ze meende het echt! Een mes zou minder diep in mijn hart hebben gesneden. Toen zij vertrokken was waren mijn tranen niet te stuiten.

De volgende zomer bracht ik thuis door en ik hoorde van een vriendin dat O Kin Yan Cante bezig was een prachtige spreij te maken, een heel ingewikkeld stuk werk waar zij aan begonnen was nadat zij uit Salt Lake was teruggekeerd. Mijn vriendin nam aan dat de spreij voor mij bedoeld was, maar ik had hem nooit gezien en O Kin Yan Cante had er nooit van gerept.

Op zekere nacht kon ik de slaap niet vatten en toen ik opstond vond ik haar in het schemerige licht gebogen over een schitterende gehaakte beddespreij—rode en rose rozen in witte vierkantjes omgeven door kleine groene blaadjes.

„O, moeder!” riep ik uit. „Is die voor mij?”

„Nee.”

Gelijk wist ik dat ik niet verder moest vragen.

Toen ik bezig was mij klaar te maken om mijn studie weer voort te zetten, deed O Kin Yan Cante de spreij liefdevol en voorzichtig in een doos. „Wil je dit alsjeblieft aan de mensen in Salt Lake geven die mij bij hen lieten logeren?” vroeg zij. „Het is mijn pewhal-(dank) geschenk.”

Ik barstte in tranen uit. „Zij waren wreed tegen u. Het waren snobs. Zij verdienen helemaal niets,” snikte ik.

Rustig zei mijn moeder vriendelijk, „Ik ben een lid van de kerk en deze leert ons een betere weg. Wij moeten vergeven; en hoe dikwijls krijgen wij eigenlijk de kans onvriendelijkheid met goedheid te vergelden? Ik heb datgene gedaan wat mijn Heiland en zij die in het koninkrijk zijn van mij verlangen. Koester geen wrok; bid voor hen en help hen.”

Ik wendde mij af, terwijl de tranen mij nu geluidloos langs de wangen gleden. Mijn moeder had niet alleen hen, maar ook mij vergeven voor het feit dat ik mij voor haar had geschaamd. Maar hoe kon ik mezelf vergeven?

Maar ook dat was het gechenk van mijn moeders tedere hart. Zij had mij zowel een Lamaniëtische als een blanke naam gegeven. En mijn Lamaniëtische naam, „Twanica,” betekent „Bereid te proberen.” □

BESLISSINGEN BEPALEN JE BESTEMMING

Door ouderling Thomas S. Monson
van de Raad der Twaalf

De jeugd van vandaag staat voor kolossale beslissingen. De wereld waarin je leeft is geen speel- of Disneywereld. Het is een uitermate concurrerende wereld die het allerbeste van je zal vergen, en die je zal belonen wanneer je je tot het uiterste inspant.

Het is belangrijk deze plechtige waarheid voor ogen te houden: Gehoorzaamheid aan Gods wet brengt vrijheid en eeuwig leven met zich mee, terwijl ongehoorzaamheid gevangenschap en dood tot gevolg heeft.

Jaren geleden heeft iemand eens gezegd dat de geschiedenis van kleinigheden afhangt, en dat geldt ook voor het leven van de mens. Ons leven hangt af van de beslissingen die wij nemen—want beslissingen bepalen onze bestemming.

Beslissingen hebben hun eeuwige gevolgen; bijvoorbeeld, de beslissing die de mensen maakten ten tijde van Noach, toen zij lachten en spotten en hoonden terwijl deze profeet van God een schip bouwde dat een ark werd genoemd. Maar hun gelach en gehoon verstomde toen het begon te regenen en deze maar niet ophield. Zij hadden een beslissing genomen die tegen de instructies van

Gods profeet indruiste en zij moesten die beslissing zelfs met hun leven bekopen. Ik denk ook aan de beslissing van Laman en Lemuel, toen hen geboden werd de platen van Laban te bemachtigen. Wat deden zij, volgens de kroniek? Zij morden en zeiden, „Het is hard wat er van ons wordt geëist,” (zie 1 Nephi 3 : 5) en zij besloten niet aan dat gebod te gehoorzamen—en zij verspeelden de zegening. Nephi, echter, toen hij het gebod ontving, reageerde met die prachtige uitspraak: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen,” (1 Nephi 3 : 7) en hij deed het; en hij ontving de begeerde beloning die het gevolg is van gehoorzaamheid.

Denk aan de beslissing van een veertienjarige jongen, die gelezen had dat als het iemand aan wijsheid ontbrak, hij God daarom diende te bidden, „die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt;

en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1 : 5.) Hij besloot de Brief van Jakobus op de proef te stellen. Hij begaf zich naar een bosje en bad. Was dat een kleine beslissing? Nee—het was een beslissing die van invloed was op de gehele mensheid en in het bijzonder op allen onder ons die lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Tijdens de dertiende eeuw werd er nog een belangrijke beslissing genomen, toen de Mongoolse horden uit Mongolië kwamen, dat gedeelte van de wereld overspoelden dat wij kennen als Turkije en Iran, en vervolgens Europa binnentrokken. Zij stonden voor de poorten van de stad Wenen; het zag ernaaruit dat West-Europa en haar beschaving tot de ondergang was gedoemd toen de opperbevelhebber van de Mongolen, Subedei, daar stond, klaar om zijn ruiters aan te voeren bij de vernietiging van de westerse cultuur. Toen gebeurde er iets. Een boodschapper uit Mongolië bracht het bericht dat de grote kan, Ogedei, was overleden; en Subedei moest beslissen of hij door zou zetten met de verovering van West-Europa, of dat hij naar Mongolië terug zou keren en West-Europa nooit meer zou bedreigen. Een kleine beslissing, maar o, de gevolgen!

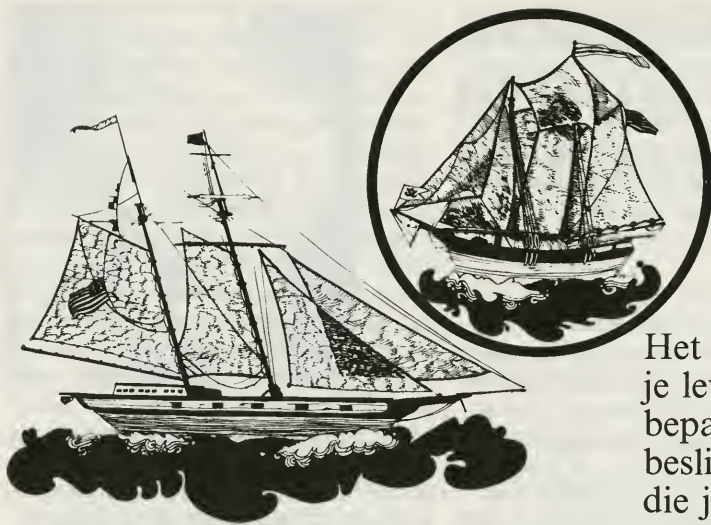
Bij het lezen van de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, ben ik tot de slotsom gekomen dat wellicht een van de grootste beslissingen van die periode de beslissing was van generaal Eisenhower en zijn staf om Frankrijk binnen te vallen via de kust van Normandië. Men had de algemene staf van de vijand doen geloven dat de invasie bij Calais plaats zou vinden en bijgevolg hadden zij hun beste eenheden bij Calais verzameld, klaar om de landingstroepen terug de zee in te slingeren. Deze verdedigingsstrategie bleek fout te zijn. De strijdkrachten landden aan de kust van Normandië,

drongen door de heggen heen en voordat het vijandelijke leger hen kon terugwerpen, waren zij stevig verschanst voorbij het bruggehoofd en bewoog de Tweede Wereldoorlog zich voort naar zijn eind. Een beslissing die de uitkomst bepaalde. Ieder jeugdig persoon, en ook wij allemaal, hebben de verantwoordelijkheid beslissingen van vitaal belang te moeten nemen. Onze beslissingen zijn wellicht niet om Normandië binnen te vallen, en zij zullen zeker niet zijn om samen met de Mongoolse horden op de poorten van Wenen af te rijden; en wij zullen helemaal niet worden gevraagd die beslissing te nemen die de mensen ten tijde van Noach moesten nemen. Maar er zijn bepaalde beslissingen die jullie jonge mensen maken. Zij zijn alle belangrijk.

Welke zijn de drie belangrijkste beslissingen? Ten eerste, wat zal mijn godsdienst zijn? Ten tweede, met wie zal ik trouwen? Ten derde, wat zal mijn levenswerk zijn?

Ten eerste, wat zal mijn godsdienst zijn? Ik ben van mening dat wij ons vertrouwen moeten stellen in onze hemelse Vader, dat ieder van ons de verantwoordelijkheid hoort te hebben om voor zichzelf te ontdekken of dit evangelie van Jezus Christus al dan niet waar is. Naargelang we het Boek van Mormon lezen en de andere standaardwerken, naargelang we de leerstellingen beproeven, zullen ze aan ons bevestigd worden, want dat is ons beloofd; wij zullen weten of deze dingen uit de mens of uit God komen. (Zie Johannes 7 : 17.) Ons zoeken kan verstrekkende gevolgen hebben.

In de periode van 1959 tot 1962 had ik het voorrecht het Canadese zendingsgebied te presideren, met zijn hoofdkantoor in Toronto. Zuster Monson en ik kregen daar de geweldige kans om met 450 van de fijnste jonge mannen en vrouwen ter wereld samen te werken. Ik wil u vertellen van een ervaring die zuster

Het verloop van
je leven wordt
bepaald door de
beslissingen
die je neemt.

Monson in die tijd te beurt viel en die van verreikende betekenis was. Op een zondag was zij de enige aanwezige in het gewoonlijk heel drukke zendingshuis. De telefoon ging en de persoon aan de andere kant van de lijn, die sprak met een Hollands accent, vroeg, „Is dat het hoofdkantoor van de mormoonse kerk?” Zuster Monson verzekerde haar dat dat juist was, wat Toronto betrof, en zei vervolgens, „Kan ik u van dienst zijn?” Degene aan de lijn zei: „Ja, alstublieft. Wij zijn pas uit Nederland gekomen, waar we het een en ander over de mormonen te weten zijn gekomen. We zouden graag meer willen weten.” Zuster Monson, die een goede zendelinge is, zei, „Daar kunnen we zeker wat aan doen.” Toen zei de dame aan de telefoon, „Op dit moment heerst er waterpokken bij ons thuis, maar als u kunt wachten totdat de kinderen beter zijn, dan zouden we heel graag de zendelingen ontvangen.” Zuster Monson zei dat ze ervoor zou zorgen en daarmee werd het gesprek beëindigd.

Vol enthousiasme vertelde ze de twee

zendelingen die deel uitmaakten van ons team, „Hier hebben we geweldige potentiële onderzoekers,” en de zendelingen waren het met haar eens. En toen, zoals het sommige zendelingen vergaaf, stelden zij hun bezoek aan het gezin alsmaar uit. Dagen werden weken en de weken rijgen zich aan elkaar. Herhaaldelijk vroeg zuster Monson, „Broeders, gaan jullie vanavond dat Nederlandse gezin bezoeken?” En dan antwoordden zij, „Nou, vanavond halen we 't niet, maar binnenkort zal 't er wel van komen.”

Een paar dagen later zei zuster Monson dan, „En, hoe staat 't met m'n Nederlandse gezin? Gaan jullie er vanavond heen?” Weer was het antwoord, „Vanavond zijn we zo druk bezet, maar over een poosje vinden we er wel een gaatje voor.” Tenslotte zei zuster Monson, „Als jullie vanavond m'n Nederlandse gezin niet bezoeken, dan gaan mijn man en ik er zelf wel heen,” en de zendelingen antwoordden, „Goed, we zullen het bezoek voor vanavond op onze lijst zetten.”

En dus bezochten zij een geweldig gezin.

Zij onderwezen hen het evangelie. Ieder lid van het gezin sloot zich aan bij de kerk. Dit gezin was de familie de Jager. Broeder de Jager werd president van een ouderlingenquorum. Zijn werkgever, het grote Philips concern, plaatste hem over naar Mexico, waar hij de kerk uitstekend diende. Later werd hij raadgever van verschillende zendingspresidenten in Nederland; vervolgens werd hij regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf; daarna werd hij een lid van het Eerste Quorum der Zeventig en nu dient hij de kerk als uitvoerend bestuurder in Zuidoost-Azië.

Ik stel u de vraag: Was het een belangrijke beslissing die de zendelingen namen om de familie de Jager te bezoeken? Was het een belangrijke beslissing toen zuster Monson zei, „Als jullie er vanavond niet heen gaan, dan gaan wij wel.” Was het een belangrijke beslissing voor de de Jagers om het zendingskantoor in Toronto op te bellen en te zeggen, „Kunt u de zendelingen naar ons toe sturen?” Ik getuig tot u dat deze beslissingen eeuwige gevolgen hebben, niet alleen voor de familie de Jager, maar ook voor vele anderen, want hier is een man die het evangelie kan onderwijzen in het Engels, in het Nederlands, in het Duits, in het Spaans en in het Bahasa Indonesia, en die nu bezig is te leren hoe hij het evangelie moet prediken in het Chinees. Ik stel de vraag, „Wat zal onze godsdienst zijn?” Onze bekering zal misschien niet zo dramatisch zijn als die van broeder en zuster de Jager, maar voor iedereen zal zij even belangrijk, even duurzaam en even verreichend zijn. Hetgeen wij geloven is een uiterst belangrijke aangelegenheid. Laat ons onze verantwoordelijkheid om naar de waarheid te zoeken zorgvuldig afwegen.

Jullie worden met een tweede vraag geconfronteerd: „Met wie zal ik trouwen?”

Mag ik bij deze vraag wat persoonlijk worden? Op een dansavondje voor de eerstejaarsstudenten aan de Universiteit van Utah was ik aan 't dansen met een meisje van de West High School toen er een jonge dame van de East High School met haar partner voorbijdanste. Haar naam was Frances Johnson; maar dat wist ik toen nog niet. Eén blik was genoeg om mij te doen besluiten dat ik met juist die jonge dame kennis wilde maken. Maar zij danste weg en drie maanden lang zag ik haar niet. En toen, terwijl ik stond te wachten op de oude tram op de hoek van Thirteenth East en Second South Street in Salt Lake City, keek ik op en kon mijn ogen niet geloven. Daar was de jonge dame die ik op de dansvloer had gezien, en ze stond daar met nog een andere jonge dame en een jongeman die ik mij herinnerde uit mijn vroege schooltijd. Helaas was ik zijn naam kwijt. Ik moest een beslissing nemen en ik dacht bij mezelf: „Dit is een beslissing waar moed voor nodig is. Wat moet ik doen?” In mijn hart vond ik waardering voor het gezegde, „Wanneer het moment om te beslissen daar is, is de tijd voor voorbereiding voorbij.”

Ik rechte mijn schouders, vatte moed en waagde de sprong. Ik liep op de jongeman af en zei, „Dag oude vriend uit mijn lagere schooltijd,” en hij antwoordde, „Ik kan me je naam niet meer herinneren.” Ik vertelde hem mijn naam en hij vertelde mij zijn naam. Daarna stelde hij mij voor aan het meisje dat later mijn vrouw werd. Die dag maakte ik een kleine aantekening in mijn agenda om een bezoek af te leggen bij Frances Beverly Johnson, hetgeen ik ook deed. Die beslissing was een van de belangrijkste die ik ooit heb genomen. Jonge mensen die in die bijzondere fase van hun leven verkeren hebben de verantwoordelijkheid eendere beslissingen te nemen. Zij hebben de gewichtige verantwoordelijkheid

te kiezen met wie zij gaan trouwen—niet alleen met wie ze uitgaan.

Ouderling Bruce R. McConkie zei, „Niets is belangrijker dan met de juiste persoon te trouwen, op de juiste tijd, op de juiste plaats en door het juiste gezag.” Wij hopen dat jullie het gevaar van een te korte verkeringstijd zullen vermijden. Het is belangrijk dat jullie degenen waarmee jullie denken te gaan trouwen goed leren kennen, dat er de zekerheid is dat jullie allebei dezelfde weg voor jullie zien en dezelfde eeuwige doelen voor ogen hebben.

Laten we ons nu tot de derde vraag wenden, „Wat zal mijn levenswerk zijn?” Ik heb vele teruggekeerde zendelingen die zichzelf die vraag stelden raad gegeven. Wij ervaren dikwijls dat zendelingen de neiging hebben hun zendingspresident na te streven. Als hij in het onderwijs zit, zal een overwegend deel van de zendelingen het onderwijs in willen gaan; als hij zakenman is, dan zal een groot aantal van hen bedrijfskunde gaan studeren; als hij arts is, dan zullen veel zendelingen medicijnen gaan studeren, want zij hebben een heel natuurlijk verlangen om een man die zij respecteren en bewonderen na te streven. Mijn raad aan terugkerende zendelingen en aan iedere jonge man of jonge vrouw, is dat je een studievak of een terrein moet kiezen waar je van geniet, want je gaat een groot deel van je leven eraan besteden. Het moet naar mijn mening een terrein zijn dat een uitdaging vormt voor je intellect en dat ten volle gebruik maakt van je talenten en vermogens; en tenslotte moet het mijns inziens een terrein zijn dat je voldoende inkomen verschaft om op adequate wijze te kunnen zorgen voor een vrouw en kinderen. Dat is heel wat om van een werkkring te eisen; maar ik getuig dat deze drie maatstaven heel belangrijk zijn bij het kiezen van een beroep. Ik haal een passage aan waar president David O.

McKay op gesteld was: „Jij bent degene die moet beslissen of je 't gaat doen of 't gaat negeren . . . Of je zult streven naar het verre doel of er tevreden mee bent te blijven waar je bent.” („It's Up to You,” in *Design for Living* van Clinton T. Howell, New York: Grosset and Dunlap, 1970, blz. 30.)

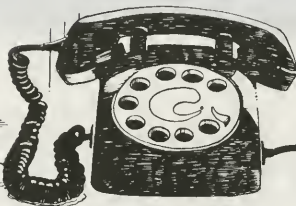
Voldoende voorbereiding verhoogt het vermogen om na te denken en te beslissen. Wij komen veel mensen tegen die bereid zijn een excuus te vinden voor hun falen. Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog werd er een hele belangrijke beslissing genomen door een van de grote leiders van de geallieerden, Viscount Slim van Groot-Brittannië. Lang na de oorlog deed hij deze uitspraak over deze beslissing die genomen was tijdens de strijd om Khartoum in 1940: „Zoals zovele generaals wiens plannen de mist in gingen, kon ik een overvloed aan excuses vinden, maar slechts één reden—ikzelf! Toen mij op een gegeven ogenblik twee koersen geboden werden, had ik niet de meest stoutmoedige gekozen, zoals het een goed bevelhebber betaamt, maar de andere, omdat ik naar de stem van mijn angsten had geluisterd.”

Ik dring er bij jullie op aan geen angst te hebben. Ik hoop dat jullie niet zullen zeggen, „Ik heb de hersens niet om scheidkundig ingenieur te worden, dus kies ik maar iets dat minder inspannend is.”

„Ik kan mij er niet voldoende op toeleggen om dit moeilijke vak te studeren, dus neem ik de meer gemakkelijke weg.” Ik smeed jullie de moeilijke weg te kiezen en alles van jezelf te vergen. Onze hemelse Vader zal jullie helpen ertegenop gewassen te zijn. En als je misschien struikelt, als je een studie volgt en je cijfers zijn niet naar verwachting, dan hoop ik dat je je niet laat ontmoedigen. Ik hoop dat je op zult staan en het nogeens zult proberen.

Denk maar eens aan de ervaring van

Was het een belangrijke
beslissing die de
zendelingen namen
om de familie de Jager
te bezoeken?

admiraal Chester W. Nimitz. Het eerste schip waar hij als kersverse luitenant-ter-zee het bevel over voerde, was een aftandse torpedobootjager, die de Decatur heette. Het was al een hele prestatie om het oude beestje uit te laten varen en op een van zijn eerste reizen, liet luitenant-ter-zee Nimitz het schip aan de grond lopen, hetgeen een onmiddellijke veroordeling door de kriegsraad ten gevolge had. Als Chester Nimitz een minder vastberaden iemand was geweest, dan zou die nederlaag zijn carrière hebben vernietigd. Maar wat deed hij? Hij zette het gebeuren achter zich en ging door om uiteindelijk het bevel te voeren over de grootste strijdkracht ter zee die ooit op aarde verzameld is geweest: de Amerikaanse vloot in de Grote Oceaan. Hij liet iedereen zien dat één nederlaag een bekwaam man niet de das omdoet. Wat zal mijn godsdienst zijn? Met wie zal ik trouwen? Wat zal mijn levenswerk zijn? Ik ben zo dankbaar dat wij deze beslissingen niet zonder hulp uit de hemel hoeven te nemen. Allen kunnen leiding ontvangen van onze hemelse Vader als zij ernaar streven. Ik wil ons allemaal

aanmoedigen om afdeling negen van de Leer en Verbonden te lezen en te begrijpen. Dit is een afdeling die dikwijls over 't hoofd wordt gezien, maar die voor ons allen een les bevat. Wanneer wij het nemen van een belangrijke beslissing overwegen, mag ik dan voorstellen dat we tot onze hemelse Vader gaan op de manier die de profeet Joseph werd aangegeven door de Heer. In afdeling negen zei de Heer tegen Oliver Cowdery bij monde van de profeet Joseph:

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdooving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten.”

(Leer en Verbonden 9 : 7-9.)

Aldus luidt de geïnspireerde aanwijzing voor ons in onze tijd. □

Wrong Way Henry

Verkeerde- Kant-Henry op de Olympische spelen

Door Kathleen Johns en Laird Roberts

Wrong Way Henry

Ben je weleens afschuwelijk te kort geschoten net op het moment dat je zo heel graag wilde slagen? Zo ja, dan kun je meevoelen met „Verkeerde-Kant-Henry.”

De twaalfjarige Henry Marsh was gek op voetbal, dus toen zijn schoolteam het kampioenschap van de staat Texas won en vervolgens uit moest komen tegen de kampioenen van Oklahoma, stonden zij er goed voor. Het was een grote dag voor deze jongeman.

Voor de eerste drie speeltijden van een kwartier had Henry toegekeken hoe zijn teamgenoten de bal verwoed hadden gedragen, geschopt en geworpen in de richting van hun goal. Tegen het eind van het laatste kwartier, bij gelijkstand, werd hij eindelijk ingezet, bereid om het tegen de hele wereld op te nemen. De tegenstanders schopten de bal een heel eind in de richting van hun goal, terwijl Henry's teamgenoot, de ontvanger, als een gek liep om hem te vangen. Plotseling gebeurde het! De ontvanger speelde de bal regelrecht in Henry's handen, wat hem meer verraste dan wie dan ook in het stadion.

Hier nu was de grootste kans van zijn korte voetbalcarrière. Met het loeien van de supporters in zijn oren, aarzelde hij slechts een fractie van een seconde alvorens er in topsnelheid met de bal vandoor te gaan. Het was niet te

geloven- geen mens hield hem tegen! De toeschouwers konden het ook niet geloven toen zij hem de verkeerde kant op zagen rennen. Gelukkig was het Oklahoma team zo beduusd, dat zij hem onderuit haalden voordat hij al te ver was gekomen. Ze zeggen dat hij zich echter geweldig verweerde. Het gebrul van de toeschouwers veranderde van toon in Henry's oren zodra hij beseftte wat er was gebeurd. Als vernedering een klank heeft, dan hoorde hij die nu.

Er zijn verscheidene jaren voorbij gegaan en de klank van de menigte is veranderd voor „Verkeerde-Kant-Henry.” Nu herinnert hij zich het geweldige geloei in het Olympische stadion te Montreal, toen hij daar samen met de andere atleten de Verenigde Staten vertegenwoordigde op de Spelen van 1976.

Het verhaal van hoe Henry opklom van het voetbalteam van zijn school naar de Olympische Spelen bewijst dat het er niet toe doet hoe erg je op een zeker moment faalt, maar hoe je er daarna tegenover staat. In de achtste klas, toen hij dertien was, was hij zevende bij het nummer hardlopen op de lange baan in een wedstrijd op staatsniveau. Tegen de tijd dat hij in de negende klas zat, liep hij iedere dag zestien kilometer. Nadat het gezin naar Hawaii was verhuisd, werd hij de beste veldlooper van de staat. Maar het zou Henry niet allemaal mee-

zitten. Tijdens zijn eerste jaar aan de Brigham Young Universiteit haalde hij geen eens het team voor de baansporten. Daar hij geen raad met hem wist, zei zijn coach, „Waarom zetten we Marsh niet in voor de steeple-chase?” De steeple-chase is een afmattende wedloop van ruim drie kilometer, doorspekt met solide horden en sloten. Dat jaar werd Henry zevende onder de deelnemers van de verschillende universiteiten. Het leek alsof hij zijn specialiteit had gevonden. Henry Marsh hoefde er nauwelijks over na te denken of hij op zending zou gaan. Het was iets dat hij altijd al had gewild. Toen hij zijn oproep ontving was het een reeds uitgemaakte zaak.

Na afloop van twee jaar in het zendingsveld, keerde een nieuwe Henry Marsh terug naar huis. Zijn spieren waren een beetje slap, maar van binnen was er een nieuwe kracht—een kracht die een verschil zou maken bij alles wat hij deed. Nu hij terugkijkt zegt Henry, „Als ik niet op zending was gegaan, zou ik nooit de Olympische spelen hebben gehaald.” Maar hij moest zich nog steeds bewijzen. Hij kon nergens een beurs krijgen om de kosten van zijn studie te bestrijden en de coaches verwachtten eigenlijk niet veel van hem. Een tijdlang deed hij mee aan het hardlopen louter voor zijn plezier. Maar hij vroeg zich wel af, „Zou ik in aanmerking kunnen komen voor het team? Ben ik goed genoeg? Is het de moeite waard?”

In januari van dat jaar verliet hij het team toen twee andere steeplechaserenners erin werden gehaald. Naderhand dacht hij eens goed na over de hele toestand en zei tegen zichzelf, „Henry, je zult er nooit achter komen hoe goed je bent totdat je je erop toelegt en het echt doet.” Een week later was hij weer terug bij het team.

Dat was het keerpunt voor Henry als een mededinger. Zo nu en dan faalde hij nog

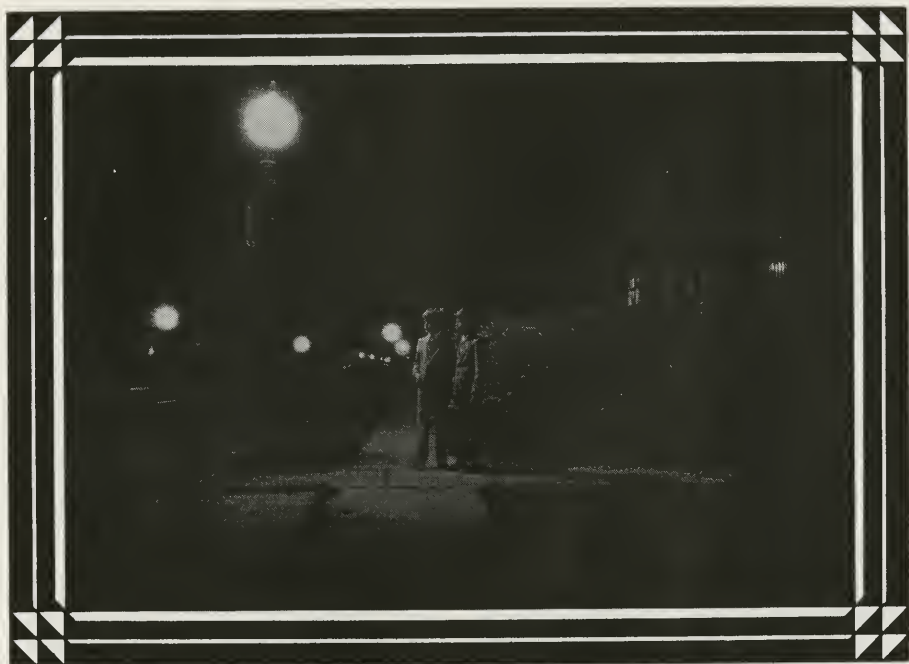
wel, maar daarna scheen hij het toch iedere keer weer wat beter te doen. Bij een wedstrijd die voorafging aan de Olympische Spelen, won hij het van andere toprenners met 22 seconden. Op de Olympische Spelen van Montreal, was hij het enige lid van het Amerikaanse team dat zich plaatste voor de eindstrijd van de steeple-chase.

Henry moest zichzelf eens knijpen om er zeker van te zijn dat het geen droom was: de Olympische Spelen, de president van de Verenigde Staten ontmoeten, omgaan met een aantal van de beste sportlieden ter wereld, en de wedstrijd zelf. Hij kwam tiende in de steeple-chase en overtrof zijn eigen beste tijd met vier seconden. Een steeple-chaserenner is op zijn top met ongeveer 29 jaar. Met 21 jaar was Henry op een na de jongste deelnemer aan de wedstrijd.

En toen, op 8 juli 1979, won „Verkeerde-Kant-Henry” een gouden medaille in de steeple-chase op de Panamerikaanse Spelen te Puerto Rico. Zijn winnende tijd was 8:43,5. Het record van zijn hele carrière is 8:21,5. „Dit is zeer zeker het hoogtepunt van mijn carrière,” zei Marsh.

Enkele weken later won hij zijn tweede gouden medaille in minder dan drie weken in een internationale wedstrijd toen hij op 25 juli de 3000 meter steeple-chase van de Spartacade Spelen in Rusland won. In deze Russische spelen, die voor vijftien van de belangrijkste Sovjetrepublieken worden gehouden voorafgaande aan de Olympische Spelen, spande Marsh zich, volgens de waarnemers, „op een ongelooflijke manier in” op de laatste meters om te winnen met een tijd van 8:28,09.

Wat de Olympische Spelen van 1980 betreft, zegt Henry eenvoudig dat hij zijn streven van dag tot dag bekijkt. „Mijn streven,” zegt hij, „is om morgen harder te lopen dan vandaag.” □

Met de Geest kun je alles

Door Vira H. Judge

Op een middag, toen hij twaalf jaar oud was, scheen Sam Eggers uit Santa Anna, Californië, nogal in gedachten verzonden toen hij uit school thuiskwam. „Mam,” zei hij, terwijl hij een koekje nam van het schaalte dat zij voor hem had gezet, „ik heb zo’n geweldige nieuwe vriend op school.” „Wat fijn,” antwoordde zijn moeder, Donna Eggers. Zij schonk hem een glas melk en ging naast hem zitten. „Vertel eens verder. Hoe heet hij?”

„Mike Witte.”

„Witte? Heette die tweeling niet zo die vroeger op je oude school zat?”

„Dat klopt, Mam, Mike en Gary. Mike zit bij mij in de klas. Zeg, Mam,” de uitdrukking op Sams gezicht werd nog ernstiger, „hij zou o zo’n goede moon zijn. Denk je dat ik hem mee zou kunnen vragen naar de kerk?”

„Ja natuurlijk, Sam.” Voordat zijn moeder verder kon spreken was Sam al de deur uitgerend op zoek naar Mike, alsof

hij geen seconde meer kon wachten, nu dat het besluit genomen was. Zuster Eggers glimlachte. „Deze jongen was nu al met zendingsijver vervuld. Hij zou metertijd een goede zendeling worden.” Metertijd. Hoe had ze kunnen weten dat de zending van haar zoon al begonnen was?

„Ja, hoor, ik wil best komen. Hoe laat? Mag ik Gary ook meebrengen?” Mike was kennelijk blij met Sams uitnodiging. „Natuurlijk mag dat,” zei Sam, „Ik wacht jullie wel op op de hoek van de straat zondag om vijf uur.”

„’s Ochtends of ’s avonds,” vroeg Mike. „’s Ochtends, natuurlijk,” antwoordde Sam, er vast van overtuigd dat Mike wel zou weten dat hij een grapje maakte. Maar Mike nam het wel ernstig op en de volgende zondag om precies vijf uur ’s ochtends stond de identieke tweeling op de hoek van de straat voor hun huis te wachten. Zij wachtten heel lang voordat zij het eindelijk opgaven en terug naar bed gingen.

Later op de dag ging Mike bij Sam langs om te vragen wat er mis was gegaan. Toen Sam lachte om het misverstand, zei hij, „Tjonge, ik dacht al, da’s ook een vreemde tijd om naar de kerk te gaan.” Tijdens de avondmaalsvergadering die middag keken Mike en Gary toe terwijl Sam en de andere diakenen het avondmaal ronddienden. „Het moet fijn zijn dat te doen,” fluisterden ze toen Sam weer bij hen kwam zitten.” „Wanneer wordt je daarvoor gevraagd?”

„Je moet gedoopt zijn en geordend tot diaken,” fluisterde Sam terug. „Ik zal het jullie straks wel uitleggen.”

Na afloop van de dienst luisterden Mike en Gary aandachtig terwijl Sam uitlegde hoe zijn vader op het podium zat omdat hij een raadgever in de bisschop was. Hij vertelde ook dat wanneer een jongen twaalf wordt, hij tot diaken in het priesterschap wordt geordend, als hij er waar-

dig voor is, en dat hij dan het avondmaal mag ronddienen.

„Priesterschap? Diaken? Ordenen?”

’s Avonds in bed praatten Mike en Gary nog een hele poos over deze nieuwe kerk die zo anders was en die jonge jongens dit bijzondere iets dat het priesterschap heet liet dragen.

Er waren ook nog andere dingen die in deze kerk anders waren. De mensen waren heel vriendelijk. „Kom fijn bij ons zitten,” hadden een paar jongens gevraagd. De grote mensen hadden hen op de schouder geklopt en gezegd, „Fijn dat jullie er zijn,” alsof ze het echt meenden. Er waren ook kinderen, een heleboel zelfs, die bij hun ouders zaten. En allemaal schudden zij elkaar de hand. Ze schenen mekaar allemaal te kennen en aardig te vinden.

Waarom zouden twee jongens uit een gezin dat geen lid was van de kerk, heel bereid zijn hun alarm te zetten voor halfvier op een zondagochtend, teffende klaar te zijn voor een vergadering in een kerk die zij nog nooit eerder hadden bezocht en waar zij niets van afwisten behalve de naam?

„We waren jong, nog maar twaalf,” legden zij uit, „maar we hadden al een tijdje het gevoel dat we naar de een of andere kerk moesten gaan. We hadden er al een paar geprobeerd en hadden ervaren dat sommige kerken er vreemde gewoonten op na hielden. Dus als Sams kerk om vijf uur ’s ochtends begon, nou, dan waren we bereid het eens te proberen.”

„Deze houding is eigenlijk typerend voor het godsdienstige leven van Mike en Gary,” zouden Sams ouders later over hen zeggen. „Zij willen altijd overal voor klaar staan en op tijd zijn.”

Het duurde drie jaar voordat de ouders van Mike en Gary toestemden in hun doop. Intussen woonde de identieke tweeling trouw de priesterschapsvergadering, de Zondagsschool, de avond-

maalsvergadering, de activiteitenavond, ja, alles bij. De oprechte vriendschap die zij in de kerk ondervonden deed hen blijven komen, maar er was nog meer. Zij waren zeer onder de indruk van het Boek van Mormon en het feit dat Joseph Smith in staat was geweest het te vertalen. Het plan van zaligheid vervulde hen

Broeder en Zuster Eggers verwelkomden de vrienden van Sam en Scott, die toevallig allemaal uit inactieve gezinnen kwamen.

Het duurde niet lang of de leden begonnen te vragen of hun vrienden die inactief of geen lid waren, ook mochten komen. De lijst werd alsnog langer. Door

---

Waarom zouden twee jongens uit een gezin dat geen lid was van de kerk bereid zijn hun alarm te zetten voor halfvier op een zondagochtend, ten einde klaar te zijn voor een vergadering in een kerk die zij nog nooit eerder hadden bezocht en waar zij niets vanaf wisten behalve de naam?

---

met ontzag. Zij geloofden met geheel hun hart dat de kerk waar was.

„Wat ook grote indruk op ons maakte,” legden zij uit, „was dat onze leerkrachten en vrienden in de kerk zo graag al onze vragen beantwoordden. Dit was heel anders dan de andere kerken die wij hadden bezocht. Als we daar vragen stelden, kregen we te horen, „Dat zijn dingen die God weet. Wij hoeven dat niet te weten.””

Mike en Gary leerden veel over het evangelie in de klassen en vergaderingen die zij bijwoonden, maar een werkelijk diepgaand begrip van de eeuwige beginselen ervan verkregen zij in de loop van informele gesprekken bij de familie Eggers thuis.

Daar zij onder de indruk waren van de leergierigheid en oprechtheid van deze twee knapen, begonnen mijnheer en mevrouw Eggers hen eens in de week bij hen thuis uit te nodigen om over het evangelie te praten.

Weldra begonnen Sam en zijn jongere broer, Scott, die ook graag zendingswerk deed, nog anderen uit te nodigen.

de jaren heen waren er dikwijls zo'n twintig mensen die de wekelijkse familiebesprekingen bijwoonden.

Het lesboek voor de gezinsavond werd hun gids. Zuster Eggers aanvaardde de verantwoordelijkheid voor de les die aan elke bespreking voorafging, maar dikwijls wees zij een lid van de groep ervoor aan, zodat de jonge mensen zouden toenemen in ervaring en begrip.

Na de les werd de jeugd aangemoedigd vragen te stellen, ongeacht hoe onbeduidend ze misschien leken te zijn. „Vraag maar raak over alles wat jullie niet begrijpen of jullie dwarszit,” werd hen steeds gezegd.

„Iedere vraag werd grondig en zorgvuldig beantwoord, ieders mening werd goed overwogen. Daarna wendden we ons tot de Schriften voor onze slotsom,” legde broeder Eggers uit. „Wij vonden het belangrijk dat deze jonge mensen het evangelie leerden begrijpen, maar waar het ons vooral om ging, was dat zij hun eigen waarde zouden beseffen en een grote liefde en respect voor hun eigen ouders en familie zouden behouden.”

„Als Sams kerk om vijf uur 's ochtends begon, nou, dan waren we bereid het eens te proberen.”

Net als op gewone gezinsavonden, was het serveren van iets lekkers onmisbaar voor de onderlinge band. De leden van de groep boden aan hiervoor te zorgen. De groep ondernam ook van allerlei gezamenlijke activiteiten - rol- en ijs-schaatsen; bioscoop; kamperen; trekken; vissen; strand-, sneeuw- en verjaarspartijen. Zij maakten ook pakjes voor degenen die in het zendingsveld waren. Al deze activiteiten werden gepland en voorbereid door de jongelui.

Het grote evenement van het hele jaar was een kerstfeest samen met de ouders van al de jongens en meisjes. „Deze jaarlijkse bijeenkomst heeft er veel toe bijgedragen om in de verschillende gezinnen begrip te kweken voor de kerk en haar programma's,” zei broeder Eggers.

Sam en Scott waren ten zeerste betrokken bij de groep en hun hele school- en studietijd bleven zij goed bevriend met allen die er deel van uitmaakten. Toen Mike en Gary gedoopt werden, hield Sam een toespraak. Toen de familie Eggers werd gevraagd voor een gezinspresentatie in een avondmaalsvergadering, vonden zij het vanzelfsprekend Mike en Gary te vragen om eraan mee te werken. Mike ging een zomer met de Eggers mee op een kampeer- en trektocht door de High Sierras, en hij en Tom Wall, een ander lid van de groep, werden meegevraagd voor een reis van zes weken naar Alaska met de boot, en terug langs de Alcan Highway, met als hoogtepunt een bezoek aan Temple Square.

Dit was het keerpunt in Toms leven en

het jaar daarop ging hij op zending, de eerste van de groep om een oproep te krijgen.

„Zou het niet geweldig zijn als we allemaal tegelijk op zending werden geroepen?” opperde een van de tweeling eens op een haardvuuravond. De opmerking werd met luid gelach en commentaar als het volgende begroet: „Dat gebeurt nou eenmaal nooit.” „Jongens uit dezelfde wijk worden nooit tegelijkertijd naar dezelfde plaats geroepen.” „Onmogelijk.” Tot ieders verrassing en genoegen, ontvingen de drie vrienden hun zendingsoproep op dezelfde dag - Mike en Sam naar het zendingsgebied Ecuador Quito, en Gary naar het zendingsgebied Costa Rica San Jose. Ze waren alle drie naar Spaanssprekende zendingsgebieden geroepen.

Zij waren de eerste zendingen die broeder Eggers (nu bisschop Eggers) in zijn nieuwe functie riep. Ze zouden alledrie op dezelfde dag naar het zendelingenhuis gaan.

Het jaar daarop werd ook Scott naar een Spaanssprekend zendingsgebied geroepen, het zendingsgebied Columbia Bogota.

„Het was een heel bijzonder voorrecht deze jongens mee te nemen naar de tempel te Los Angeles en om hun geest van liefde voor de Heer te voelen,” zeiden

bisschop en zuster Eggers over deze gebeurtenis.

Twee dagen nadat zij hun eigen begiftigingen hadden ontvangen, spraken de jongens af met twee pas teruggekeerde zendingen in de wijk en zij vertrokken gezamenlijk om zes uur 's ochtends om naar de tempel te gaan.

„Het was een heerlijk gezicht,” zei hun trotse bisschop. „Zij waren zo ongelooflijk gelukkig. Vanwege al het gesnater zou je hebben kunnen denken dat ze een dagje naar het strand gingen. In plaats daarvan verheugden zij zich omdat zij naar het huis des Heren gingen.”

Er zijn elf jaar voorbij gegaan sinds Sam Mike Witte voor het eerst uitnodigde voor een vergadering van de kerk en de meeste leden van de discussiegroep zijn hun afzonderlijke weg gegaan. Negen van hen zijn in de tempel getrouwd. Vijf hebben een zending vervuld. Acht leden van de groep zijn gedoopt, waaronder de zusjes van Mike en Gary, Donna en Sheri. Daarnaast hebben tientallen jonge mensen die aan het weifelen waren nu een sterk getuigenis.

Wie had kunnen denken dat de zendingsgeest van een twaalfjarige jongen, die een vriendje wilde meevragen naar de kerk, zulke gevolgen kon hebben? Zoals Mike het zo treffend stelde, „Met de Geest kun je alles.” □

